

DE SMAAD OMWILLE

VAN HET WOORD

Dank u broeder Neville.

Ik zei tegen broeder Neville: “Bent u zeker dat u vanmorgen niet een beetje gezalfd bent?”

² Ik kwam langs om voor de zieken te bidden. Er waren wat mensen bijeengekomen in wat wij . . . zondagmorgen vroeg. Wat ik daar moet opvangen—ik laat ze gewoon hier naar de kerk komen. En ik—ik denk altijd dat het beter is om voor de zieken te bidden bij de kerk. Ik weet het niet. Ik hou van de kerk—en hier te komen waar de samenkomst, de mensen hier in gebed zijn.

³ En er was een klein meisje daar achteraan, het schattigste kleine meisje, wel, ik denk dat zij nu ergens hier zit, als de mensen niet naar huis zijn gegaan. O, ik zie ze nu. En dat is het schattigste kleine ding. En ze is erg ziek. En, wij waren aan het luisteren, toen we de boodschap in tongen en uitlegging hoorden uitgaan. En wij waren aan het luisteren, en we dachten dat we begrepen dat er iets werd gezegd over een klein meisje. En wij waren aan het wachten om te zien of de Here een boodschap gaf, wat daarin gezegd werd. Maar ik denk dat het kleine meisje nu in orde is en beter zal worden. En dus . . .

⁴ En er was ook een dame die haar gezichtsvermogen was kwijtgeraakt en we baden voor haar. En een man in een ambulance daar, een prediker. Ik denk niet dat de man vijfendertig pond woog, of veertig. Gewoon—gewoon heel erg. . . En dus ben ik hiernaartoe gekomen om voor hen te bidden.

⁵ En de reden dat ik nogal aarzelend was: een vulling viel uit mijn tand. En ik fluit naar mijzelf vanmorgen door die plek vanuit mijn tand daar, hier vooraan. En ze vertellen me nu dat ik ze moet laten afslijpen en kroontjes erop moet laten zetten. En, dus, de ouderdom kruipt maar dichterbij; dat is het enige wat ik weet. En ik had een vulling in die, en ongeveer de helft ervan, en toen ik begon te spreken, kun je het voelen, de wind er als het ware naar buiten voelen drukken, u weet wat ik bedoel, over je lippen heen. En het maakt dat je als het ware een beetje lispelt.

⁶ Wij zijn werkelijk een bevoorrecht volk om vanmorgen in leven te zijn en om naar de kerk te kunnen komen. En op deze vooravond van Kerst, wachtend op de viering die ze hebben, waarbij, ik—ik hoop dat ik. . . Er zijn te veel kinderen hier vanmorgen, dus zal ik me gewoon stilhouden. Ziet u? En wij volwassenen soms, wij zeggen dingen die kinderen niet een zouden moeten horen, weet u.

7 Maar ik denk dat de gemeente hier straks een klein cadeautje heeft voor de kindjes. Ik zat er daar achterin net naar te kijken. O, jullie willen blijven. Na de zondagsschool; blijf maar even volhouden, zie je, want ik—ik denk dat ze daar achteraan wat cadeautjes hebben voor de kleine kindjes om vanmorgen uit te delen. En, wanneer ik . . . Jullie kleine makkers, onthoud: terwijl we dit doen—ik wil dit duidelijk maken—het is niet de Kerstman; want dat is een verhaal waar je op een dag van zult leren dat er niets van waar is. Maar het is van Jezus Christus, de waarheid van alle waarheden, ziet u, de Zoon van God. En wij geven jullie dit kleine cadeau vanmorgen, omdat het je laat weten dat God ooit het grootste geschenk gaf dat ooit aan het menselijk ras gegeven kon worden: Zijn Zoon. En we hebben een armzalige manier om het uit te drukken. En er is niets wat we kunnen geven wat daarmee te vergelijken is. Maar gewoon als stervelingen, de een aan de ander, doen wij dat.

8 Nu, ik was van plan om te wachten tot volgende zondag. En ik zal dat waarschijnlijk toch, over iets dat ik wilde zeggen. En iets is—werd ons thuis bekendgemaakt, van een visioen, dat ik nu moet opvolgen. En het is een beetje . . . Het is een beetje, lijkt dat het wat zwaar zou zijn, maar we willen nooit denken dat wat God zegt zwaar is. Zijn—Zijn lasten zijn licht.

9 En aangezien volgende zondag, zo God wil, we een—een dienst hier zullen hebben—dat is net voor Oudejaarsavond—als het de Here behaagt dat wij deze dienst hebben. En we willen een ochtenddienst hebben, gebed voor de zieken, en misschien een doopdienst. Dan dacht ik, het bekendmaken aan onze vrienden, zodat zij er kunnen komen. Dan zullen we zondagochtend hebben, en zondagavond. En dan, de mensen die willen blijven voor het Nieuwjaar, dan hebben we een . . . Gaan we een wacht deze keer hebben? [Broeder Neville zegt: “Ja.”—Red.]

10 Er zullen een aantal predikers hier zijn die zullen spreken op oudejaarsavond, helemaal tot aan middernacht, en—en we nodigen zulke predikers uit om te komen spreken. Zo de Here wil, wil ik een van hen zijn die iets te zeggen heeft op oudejaarsavond.

11 En dan, volgende zondag dacht ik dat ik een reeks dingen naar voren zou brengen die gedaan worden, die gedaan zijn, om aan te tonen hoe God met Zijn volk bezig is en het naar een—een climax toe te brengen, hier in de kerk.

12 En velen van u vragen zich af hoe het is met deze zaak van de inkomstenbelasting waar we mee bezig zijn geweest. Die is afgehandeld. En dus, ik wil u ook vertellen hoe dat gebeurd is. En ik denk, het zou, om het volgende zondag weer opnieuw te moeten vertellen, dus zal ik gewoon tot volgende zondag wachten; en wat tot u vanuit het Woord vanmorgen proberen te spreken. Ziet u? En volgende zondag zal ik—zal ik proberen, zo God wil, u te vertellen hoe het allemaal is gebeurd en u elk

van de dingen te brengen die de Here heeft gezegd en kijken hoe het precies is uitgekomen, gewoon precies uitkwam. Ziet u? Hij vertelt niets verkeers.

¹³ Maar nu, één ding dat ik vanmorgen wens te zeggen, dat ik waarschijnlijk niet zal, niet volgende zondag zal zeggen, betreft iets wat gisteren gebeurd is. Ik aarzelde een beetje om vanmorgen langs te komen omdat ik eigenlijk wat verontrust was, zodat ik—ik er niet veel zin in had. Maar aangezien ik hier ben, wel, zal ik zo goed mogelijk mijn best proberen te doen.

¹⁴ Eergisteravond had ik bezoek. Broeder en zuster Sothmann, die we hier kennen, een van de beheerders van de gemeente, en zijn vrouw, kwamen langs op bezoek bij mij en mijn vrouw. En we spraken over de komende samenkomsten in Phoenix en overall, als het de wil van de Here zou zijn. En wij waren op tot ongeveer half elf, geloof ik, en ik ging ergens rond elf uur naar bed.

¹⁵ En ergens in de nacht droomde ik een droom. En in deze droom zag ik iemand die verondersteld werd mijn vader te zijn; een grote, forse man—die gewoon figuurlijk gezien mijn vader voorstelde. Ik zag een vrouw—leek niet op mijn moeder—maar toch werd zij verondersteld mijn moeder te zijn. En deze man (die verondersteld werd als de vader te zijn, de echtgenoot van deze vrouw) mishandelde haar op wrede wijze, zozeer dat hij een groot stuk hout had, en hij zou haar zo omhoog houden en haar slaan met dit stuk hout en ze zou omvallen en neerstorten. En dan—en dan, na een tijdje, zou ze weer omhoog krabbelen. En hij zou rondlopen, het in zijn hoofd halen om haar opnieuw te slaan, en hij zou haar opnieuw slaan. En ik stond op een afstand ernaar te kijken.

¹⁶ Uiteindelijk werd ik het gewoon beu. En ik was veel kleiner dan deze man, die verondersteld werd als mijn vader te zijn. Dus ik liep naar hem toe en hield mijn vinger voor zijn gezicht. Ik zei: “Sla haar niet weer.” Ziet u? En toen ik dat deed, begon er iets te gebeuren. Mijn armen begonnen te pulseren en ik kreeg hele grote dikke spieren. Ik heb nog nooit zulke spieren gezien. En ik nam de man gewoon bij de kraag en ik zei: “Sla haar niet weer. Als je dat doet, zul je met mij te maken krijgen, als je haar opnieuw slaat.” En de man werd bang voor mij en liet haar met rust. Ik werd wakker.

¹⁷ Wel, toen ik daar lag, even in een ogenblik, wel, de uitleg daarvan kwam natuurlijk. Dat was, natuurlijk, de vrouw, figuurlijk gesproken, is de gemeente, wat min of meer de moeder is. De vader is de denominatie over haar, die over de gemeente heerst, zoals de man over de vrouw. En het zijn deze denominaties die die gemeente slaan, en haar niet eens op haar voeten laten staan, op die manier. Gewoon, iedere keer dat ze probeert op te staan of iets te doen, de mensen daarin, de denominatie, slaat haar neer. En het betekent gewoon om wat—

wat geloofsspieren hier te doen om mijn vinger daar te blijven uitsteken en te zeggen: “Je hebt met mij te maken. Ziet u?” Want er zijn daar enkele mensen in die God toebehoren. En, dat was goed. Rond. . .

¹⁸ We waren al twee uur op, of drie uur, geloof ik. En mijn dochter, een van hen, Rebekah, daar achterin, zij werkt in het Methodistenziekenhuis in Louisville. Als, o, die amateurvorm van verpleegstersopleiding. Het zijn “candy stripers” noemen ze hen of zoiets. En zij was, ze. . . Ze belden haar die ochtend om te komen, en dat is wat me deed opstaan. En, het was vroeg en zij, met een andere kleine schoolcollega hier, zij—zij werken daar samen, en zou hen naar Louisville heen brengen. Ze moesten daar om tien uur zijn. En mijn vrouw vroeg zich af waarom ze niet in de slaapkamer kon komen. Ik had hem op slot.

¹⁹ Nu, ik heb veel dingen die in mijn leven zijn gebeurd, maar ik heb nog nooit zoiets gehad. Ik raakte in een trance. Ik weet de uitleg niet. Ik heb nog nooit zoiets in mijn leven gehad. Maar vóór mij leek het dat ik begreep dat het een visioen was en ik was in het visioen. Maar ik sprak met mijn zoon, Joseph. En hij was niet in de kamer op dat tijdstip. Maar op de een of andere manier, net toen het over mij kwam, sprak ik met Joseph.

²⁰ En ik—ik keek omhoog. En min of meer in de vorm van een piramide, voor mij staande, waren hele kleine vogels, van zo ongeveer een centimeter lang. En ze waren, helemaal bovenaan de takken waren er een. . . zeg misschien drie of vier. Dan, de volgende—volgende tak had er misschien acht of tien. En onderaan waren er vijftien of twintig.

²¹ En zij waren kleine krijgers, want hun veren waren verfomfaaid, en het leek alsof ze tegen me probeerden te spreken en iets zeiden. En ik was in het westen, schijnbaar rond Tucson, Arizona. En de vogels keken naar het oosten. En ik luisterde aandachtig. Probeerden te zeggen, het leek alsof ze mij iets probeerden te vertellen. En ze hadden kleine veertjes die allemaal afgeranseld waren en zo. Zij waren behoorlijk door de strijd getekend. Toen, ineens, begon de ene vogel de plaats van de andere in te nemen, zo springend. En zij—de kleine vogels vertrokken snel, naar het oosten vliegend.

²² En toen ze dat deden, van dat kwam een grotere vogel, meer zoals duiven, met puntige vleugels. En—en—en zij kwamen in een zwerm; en snel—nog sneller dan wat de kleine vogels waren, vlogen oostwaarts.

²³ En ik, nog steeds in mijn. . . de twee bewustzijnen samen, ik wist dat ik hier stond en ik wist dat ik ergens anders was. Ziet u? En ik dacht: “Nou, dit is een visioen en ik moet leren wat dit betekent.”

²⁴ En zodra de tweede groep vogels er waren gekomen, keek ik naar het westen. En het leek erop, in de vorm van een piramide,

zoals twee aan elke kant met één bovenaan, kwamen vijf van de machtigste engelen die ik ooit in mijn leven heb gezien. Zo'n verschrikkelijke snelheid dat ik nooit heb gezien. Hun hoofden naar achteren en hun puntige vleugels, gewoon snel zwevend! En de kracht van almachtige God trof mij zodanig tot het me regelrecht van de grond optilde, helemaal van de grond, omhoog.

Ik kon Joseph nog steeds horen spreken.

²⁵ En het klonk als het doorbreken van de geluidsbarrière, dat—dat een enorm gebrul weerklonk, helemaal in de verte, ten zuiden. En toen ik werd opgetild... En er was zo'n verschrikkelijke snelheid van de engelen! En ik—ik kan ze nu gewoon zien, ziet u, toen—toen ze kwamen, in die vorm zo, en gewoon recht op me afsnellend.

²⁶ Nu, ik droomde nu niet. Nee. Ik was daar, klaarwakker zoals ik nu ben. Ziet u?

²⁷ Maar hier kwam het. En ze waren zo verschrikkelijk snel dat ik dacht, toen het ophief... Ik hoorde die explosie of zoiets, of als een knal die afging, zoals een geluidsbarrière. En toen het gebeurde, dacht ik: "Wel, dit moet betekenen dat ik op het punt sta om omgebracht te worden, ziet u, in een of andere ontploffing." En—en ik... Terwijl ik die dingen overdacht, dacht ik: "Nee, dat zou het niet zijn. Want als het een knal was geweest, zou het Joseph ook hebben getroffen. Want daar is hij, nog steeds aan het praten, denkend dat ik daar ben. Ik kan hem horen. Dat was het niet."

²⁸ Nu, dit was allemaal nog steeds in het visioen. Het was niet... Ziet u? Het was in het visioen.

²⁹ En toen, ineens, toen ik besepte dat ik... Ze waren om me heen. Ik kon ze niet zien, maar ik werd in deze constellatie van een piramide van ze gebracht, binnen in deze constellatie, van—van engelen, van vijf. En ik dacht: "Nu, doodsengel zou er één zijn. Vijf zou genade zijn." Ik zat dat te denken. Ik dacht: "O! Het—het komt met mijn boodschap. Dat is mijn tweede climax. Ze komen om mij de boodschap van de Here te brengen." En ik schreeuwde het uit met al mijn kracht, zo hard als ik kon: "O Jezus, wat wilt U dat ik doe?" En toen ik dat deed, ging—ging het gewoon van mij weg.

³⁰ Ik—ik—ik heb me gewoon niet goed gevoeld sindsdien. Ziet u? Ik was... de hele dag gisteren moest ik in huis blijven, voelde me bijna buiten mezelf. Ik kan mijn gedachten niet helder krijgen. En de heerlijkheid en kracht van de Here! Ik was helemaal verdoofd toen het mij verliet. Ik probeerde in mijn handen te wrijven. En ik dacht: "Ik kan niet op adem komen." En ik liep rond, en over de vloer, en heen en weer. Ik dacht: "Wat betekent het, Here? Wat betekent het?" Toen stopte ik. En ik zei: "Here God, Uw dienstknecht is... Ik—ik kan het gewoon niet

begrijpen. Waarom? Wat was dat? Maak het bekend, Here.” Wel, toen de . . .

³¹ Ik kan het u niet uitleggen, wanneer ik zeg: “Kracht van de Here.” Er is geen manier om dat uit te leggen. Het is niet wat u hier voelt in de zegeningen. Dat zijn de zegeningen van de Here. Dit is iets heiligs! O, tjonge! Het—het gaat boven alles uit wat een sterveling zich ooit zou kunnen indenken. Ziet u? En het—en het stoorde me, ontzettend. Het—het is geen zegen. Het is een last. U bent verontrust. Ziet u? Dat, het is . . . Als u slechts kon . . .

³² Als ik slechts een manier kon vinden waarop ik de mensen zou kunnen vertellen wat dat was, of wat—wat het gevoel ervan was! Het—het is niet zoals wanneer je hier zit en je je wilt verheugen. Het—het is iets waarbij elke zenuw in je gewoon . . . Het gaat boven verschrikking uit. Het gaat boven bevreemd te zijn uit. Het is een heilige eerbied. Van . . . Ik . . . Er is geen manier om het uit te leggen. Zelfs tot mijn gehele rug, op en neer over mijn ruggengraat, door mijn vingers, op en neer over mijn voeten en tenen, mijn hele wezen gewoon tintelde, ziet u, net alsof je—je uit de wereld ergens was gegaan. En—en het verliet me, geleidelijk; en ik zei tot—tot de Here: “Wilt U het mij gewoon laten weten, o God?”

³³ Ik geloof dat het dichtst dat dat ooit weer zo sterk kwam was toen ik in Zürich, Zwitserland was die keer toen Hij mij die Duitse adelaar liet zien, naar die Engelse ruiter kijkend als die door Afrika heen kwam. En Hij zei: “Allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid.”

³⁴ En ik riep het uit tot de Here om mij te helpen. En ik—ik wil dat Hij mij de uitleg geeft, want ik vroeg me af of het betekende—of het betekende dat ik heen zou gaan, dat ik gedood zou worden. En als dat zo was, was ik niet van plan om er iets tegen het gezin over te zeggen. Is het mijn tijd om naar huis te gaan, nou, zal ik gewoon naar huis gaan, dat is alles. Maar, als—als dat is wat het betekende, wilde ik het niet het gezin vertellen, wilde niet dat ze er iets over wisten. Laat het gewoon gebeuren, en dat—dat zou alles zijn.

³⁵ En ik zei: “Here, help mij. Ik wil het de familie niet vertellen, als—als U . . . Als het mijn roep naar Huis is, wel, zal ik—zal ik gaan.” Ziet u? Ik zei . . . En, weet u, u bent . . .

³⁶ U zegt: “Wel, waarom hebt u niet nagedacht over wat u zei in het visioen, wat het visioen zei?”

³⁷ Maar je kunt dan niet aan dat soort dingen denken. Je . . . Ik kan het in ieder geval niet. En, ik dacht . . . 'k was gewoon verontrust, overstuur. Je weet niet hoe je moet denken. Je kunt niet denken.

³⁸ En ik zei: “Hemelse Vader, als dat betekende dat—dat een explosie mij zou nemen, wel, laat het mij nu weten, zodat ik er niets over zal zeggen. Laat Uw glorie en kracht weer over mij

komen en mij weer optillen. Of laat Uw glorie over mij komen en dan zal ik—ik zal dan weten dat het, dat het dát betekende— en zodat ik het voor mezelf kan houden.” En niets gebeurde.

³⁹ Dus toen, ik zei: “Dan, Here, als het betekende dat U Uw boodschappers gaat zenden, voor mijn opdracht, laat dan Uw kracht opnieuw komen.” En het nam me zowat de kamer uit!

⁴⁰ Hoewel, ik—ik kwam tot mezelf met mijn Bijbel in mijn hand, ziet u, en vroeg God om mij te helpen. En toen ik dat deed, liet—liet Hij mij iets in de Schrift zien dat daarzo direct mee te maken had. En ik dacht: “Zou dat eigenlijk kunnen zijn dat. . .? Hoe heb ik dat gedaan?” En o, ik—ik kan deze dingen niet uitleggen, mensen. Het gaat alles te boven wat ik weet. Ziet u?

⁴¹ Mijn vrouw is een heel eigenaardige vrouw, een van de besten ter wereld. Maar een tijdje heb ik er niks over gezegd. Ik ging door. Zij wist dat er iets was gebeurd. Dus toen ik het haar vertelde, zei ze: “Weet je, Bill, ik zie en hoor je in veel van die dingen.” Zei: “Jij weet dat ik je geloof met heel mijn hart,” zei ze. Ze zei: “Maar dat had echt iets.”

⁴² Het scheen gewoon, schudde me gewoon, dat gedreun en dat snelle komen van die engelen op die manier, vijf van hen samen, in een—een constellatie van ze. Zoals, min of meer zoals—zoals ik die piramide hier getekend had, ziet u; ze leken, in het begin leken ze min of meer. . . in de verte leken ze een beetje op die kleur van duiven. En ze waren in—in, kwamen vanuit *deze* richting. En ze waren, leken één, twee; drie, vier; en dan één helemaal bovenaan, ziet u, wat vijf maakte. En ze kwamen met zo'n snelheid! Er is niets, geen straaljagers, niets anders dat zich daarmee kan vergelijken.

⁴³ En ik kan ze gewoon zien, met hun hoofden een beetje opzij gedraaid. En die vleugels naar achteren gekanteld, met volle wapenuitrusting, en hier kwamen ze, zo: “Pfffff!” Op *die* manier. Kwamen gewoon naar beneden en namen me direct op in deze piramide van de constellatie van hen. Ik zag dat ik van, omhoog van de grond af was. Ik dacht dat misschien. . . Ik hoorde ver in de verte dat gerommel: “Vroem!” Zoals een—een—een vliegtuig wanneer het de geluidsbarrière doorbreekt—u hebt het horen gebeuren, net zoals een verre knal.

⁴⁴ Ik dacht: “Dit zou nu mogen betekenen, wanneer dit visioen mij nu verlaat, dat ik gedood zal worden door een explosie, of zoiets.” Ik dacht: “Hier ben ik. Ik ben opgetild. Ik ben. . . Zij—zij zijn hier, ergens, ben ik—ik ben in deze—deze piramide van engelen hier. Maar ik—ik weet niet. . . Misschien komt de Here om me naar Huis te nemen.”

Toen hoorde ik Joseph daar beneden zeggen: “Papa?”

Ik dacht: “Nee, als dat zo was, zou het hem ook genomen hebben.”

45 Toen zei iets: “U . . .” Bedenk dat ik wacht, uitzie, naar een boodschap waar ik altijd naar heb uitgekeken, iets.

46 En het visioen laatst, u weet wel, dat ik hier niet lang geleden had, dat mij vertelde wat er zou gaan gebeuren, hoe dat ik predikte in, vanuit de zon, in deze plaats. En—en toen zei Hij: “Nu, onthoud: de tweede climax moet nog komen.”

Ik dacht: “Er zal een boodschap zijn.”

47 Herinnert u zich mijn boodschap hier? De opening van die deksteen, waar die zeven stemmen en zegels, die niet eens in het Woord van God geschreven zijn. Weet u nog? En het nam me mee in die piramide.

48 En Junie Jackson, als u hier bent, die droom die u me kortgeleden gaf. Ik zal het vanmorgen niet vertellen. U was zo . . . God was zo perfect. En vergeef mij dat ik u niet de uitleg gaf, want ik zag iets bewegen.

J.T., hetzelfde, ziet u. En ik—ik—ik wist dat.

En zuster Collins, precies hetzelfde. Ziet u?

En zes ervan die regelrecht naar hetzelfde leidden.

49 En dan, het visioen dat ik jullie allemaal jaren geleden vertelde, het gebeurde net onlangs. Ziet u? Dat zou gebeuren.

50 En daar is het, en ligt gewoon, alles ligt daar gewoon. Het is gewoon iets dat bezig is. Ik weet niet wat het is. God help me; is mijn gebed.

Laten we bidden.

51 Hemelse Vader, wij zijn—wij zijn slechts stervelingen, en hier staan wij vanmorgen. En, Here, ik . . . U hebt mij gezonden om deze kleine kudde te leiden en deze kerk. En ik ben aan mijn einde. Ik weet niet uit welke kant, wat, waar dat het komt. Maar ik weet dit ene: dat U zei dat U “alles zou laten medewerken ten goede voor hen die U liefhebben en naar Uw voornemen geroepen zijn.” Ik bid U, God, dat Uw grote hand van genade over ons zal zijn.

52 Wij weten werkelijk dat Gij God zijt. En wij weten dat Gij niet iemand bent Die in voorbije dagen leefde, maar U leeft nog steeds vandaag. U was altijd God. U zult altijd God zijn. U was God voordat er tijd was en U zult God zijn wanneer er geen tijd meer is; zult U nog steeds God zijn.

53 En wij zijn in Uw handen, Here. Wij zijn slechts leem en Gij zijt de Vormer, de Pottenbakker. Vorm onze levens, Here, op de wijze dat de beste dienstbaarheid zou verkrijgen om U te eren. Sta het toe, Vader. Wij zijn gewoon in Uw handen.

54 Wij hadden geen mogelijkheid om onszelf hier te brengen of we weten ook niet hoe we van eruit zullen gaan. De Here, U gaf ons leven en U hebt . . . Wij hebben onze levens aan U teruggegeven en in ruil daarvoor heeft U ons eeuwig leven

gegeven. Ons geloof ademt dat in ons diepste wezen. En wij hebben U hiervoor lief omdat wij weten dat we op een dag U zullen zien en U in Uw heerlijkheid zult zijn; en wij Hem zullen aanschouwen. En wij verlangen ernaar die woorden te horen: “Het was goed gedaan, Mijn goede en trouwe dienstknecht. Ga binnen in de vreugden van de Here die voor u bereid zijn sinds de grondlegging van de wereld.” Tot die tijd, o God, wanneer wij elkaar allemaal ontmoeten: leid ons.

Wij zijn Uw dienstknechten, en wij vragen om vergeving voor onze zonden.

⁵⁵ Deze machtige visioenen, Here, zijn te veel voor Uw dienstknecht. Ik weet niet wat te doen. Ik—ik weet gewoon dat ze komen. En ik kan alleen zeggen wat ik zag en wat er gezegd werd. En soms maakt het me bang, Here. En ik—ik vraag me af wat ik moet doen.

⁵⁶ Dan neem ik de Bijbel en lees erin hoe Jesaja zich die dag in de tempel gevoeld moet hebben, toen hij die engelen zag met de vleugels over hun voeten. Geen wonder dat hij het uitriep: “Wee mij! Want mijn ogen hebben de heerlijkheid van de Here gezien.”

⁵⁷ En het was toen dat de profeet het uitriep—nadat hij gereinigd was in de tempel, toen de engel de tang nam en een kool van vuur nam en het op zijn lippen legde; nadat hij bekende dat hij een man van onreine lippen was, en woonde met—te midden van onreine mensen. Al was hij een profeet. De engel nam de tang en legde de kool van vuur op zijn lippen en reinigde hem en zei: “Ga nu heen en profeteer.”

Here God, Jesaja riep uit: “Hier ben ik, Here. Zend mij.”

⁵⁸ Toen Hij zei: “Wie zal voor ons gaan?” Voor dat boze en overspelige geslacht!

⁵⁹ O God, laat het opnieuw gebeuren. Laat het opnieuw komen, o Here. Zend de Heilige Geest met reinigend vuur. Want ik belijd dat ik van onreine lippen ben en op deze aarde hier woon met onreine mensen. En wij zijn onrein in Uw ogen, Here. Maar o, zend de reinigende kracht, de Heilige Geest! Reinig ons, o Here. Reinig Uw dienstknecht, Here.

⁶⁰ En spreek dan, Here. Uw dienstknecht luistert. Ik verlang ernaar die stem te horen. Ik ben de Uwe. Gebruik mij, Here, zoals U het goed vindt, terwijl ik mijzelf op Uw altaar leg. Laat de Heilige Geest mij reinigen, Here; en zalf en zend uit, Here, als U wilt dat iemand gaat, als dit het uur is en dit de tijd is.

⁶¹ Ik—ik weet het niet, Here. Ik—ik weet alleen dat ik die engelen zag. En Gij weet dat die dingen precies de waarheid zijn. En ik bid, Here: “Wee mij,” zo helpe mij.

⁶² En zegen nu deze mensen. En wij zijn hier vandaag, net voor de vooravond van deze vieringstijd van de geboorte van onze Here. Wij bidden dat U ons zult helpen.

63 En vanmorgen, heeft Uw dienstknecht, onze broeder Neville, het gevoel dat het misschien tijd is dat hij even enkele ogenblikken zou moeten rusten en ik misschien moet spreken. En ik—ik bid dat U mij nu helpt.

64 Er zijn er diegenen hier, Here, en wij allen hebben U nodig. Dus bidden wij nu dat U ons zegent terwijl wij Uw Woord lezen en een tijdje mediteren. Laat Uw Geest op ons komen, Here. En reinig ons en zet ons in vuur en vlam met de Heilige Geest, met de boodschap van God, vers van het altaar, om een stervende wereld te schudden, voor de nadering van de grote, eeuwige God. Want wij vragen het in Jezus' Naam, Zijn dierbare Zoon en onze Redder. Amen.

65 Nu, ik wil uw aandacht vestigen op wat van de Schrift hier, en een paar aantekeningen die ik heb opgeschreven.

66 En ik geloof dat Doc, of Billy, of een van hen mij vertelde dat ze een beetje vroeger uit willen gaan vanwege de kinderen. Ze hebben wat cadeautjes voor hen.

67 Jullie kleine makkers die net uit jullie zondagsschool zijn gekomen, blijf—blijf er nog eventjes. Wat wij van hier zeggen zou misschien een beetje diep voor jullie mogen zijn, maar blijf—maar blijf gewoon even een paar minuten stilzitten bij mama en papa. Ik wil tot hen spreken.

68 Nu, in de Psalmen, de 89e Psalm, wil ik een vers of twee lezen, uit de 89e Psalm. Ik ga proberen de 50e, 51e en 52e verzen van Psalm 89 te lezen.

69 Nu, kunt u helemaal achterin goed horen? Zo ja, steek dan uw handen omhoog. Zodat, ik . . . Welke is de . . . Staan al deze microfoons aan? [Een broeder zegt: “Ik weet het niet.”—Red.] Is *deze* beter, of *deze*? *Deze*? *Deze*? [“Deze twee aan de kant staan aan.”] Hier, *deze* twee aan de kant? [“*Deze, deze, en deze.*”] Goed.

70 Ik weet niet of ze dit gaan opnemen of niet. Het is gewoon een wat onverwachte gebeurtenis vanmorgen.

71 Maar vergeet het nu niet; laat al uw vrienden . . . En ik—ik wil dat u zeker probeert de samenkomst van volgende zondag bij te wonen.

72 Ze zullen binnenkort de kerk hier klaar hebben, neem ik aan. En ik zal dan terug zijn voor *deze*, die Zeven Zegels te prediken, als het de wil van God is, uit de Schrift hier.

73 In het Boek der Psalmen, het 89e hoofdstuk, beginnend met het 50e vers. Luister nu goed naar het lezen van het Woord.

Gedenk, Here, aan de smaad van Uw knechten; hoe ik ook in mijn boezem de smaad draag van al de machtige volken;

waarmee uw vijanden gesmaad hebben, o HERE; waarmee zij de voetstappen van Uw gezalfde gesmaad hebben.

Gezegend zij de HERE voor immermeer. Amen en amen.

⁷⁴ Ik zou graag een paar ogenblikken tot u willen spreken over . . . Ik wil dat u dat eerst markeert, en dat herhaaldelijk heel goed leest. Misschien is het de moeite waard om het nu nog eens te lezen. Luister nu aandachtig. Ziet u?

Gedenk, Here, aan de smaad van Uw knechten; hoe ik ook in mijn boezem de smaad draag van al de machtige volken;

waarmee uw vijanden gesmaad hebben, o HERE; waarmee zij de voetstappen van Uw gezalfde gesmaad hebben.

Gezegend zij de HERE voor immermeer. Amen en amen.

⁷⁵ Bestudeer het aandachtig, zoals David het sprak. Ik wil als tekst gebruiken . . . Het is heel vreemd als, een kersttekst weer; maar zoals ik afgelopen zondag gepredikt heb over een vreemde tekst. Ik ben nu vergeten wat het was. Het was de . . . [Een broeder zegt: “*De wereld die uiteen valt.*” —Red.] Pardon? [“*De wereld die uiteen valt.*”] Het uiteenvallen—*Het uiteenvallen van de wereld.*

⁷⁶ Ik wil nu deze zondag als tekst gebruiken: *De smaad omwille van het Woord.* Laat me het nu nog eens duidelijk herhalen. De . . . *De smaad omwille van het Woord.*

⁷⁷ God heeft een tijd en een reden voor die tijd om al Zijn Woorden te vervullen. God weet precies wat Hij gaat doen. Wij niet. Wij moeten het gewoon ontvangen naarmate als Hij het ons geeft. Maar Hij weet het; en er is niets dat mis zal gaan met wat Hij—Hij Zich voorgenomen heeft om te doen. Het moet allemaal tot stand komen. Er moeten soms ruige en harde dingen zijn om slechts de echte, ware aard van het object naar voren te brengen.

⁷⁸ Weet u, regen wordt geboren in een jachtige, ruige, met bliksem bezaaide, donderende hemel. En als we geen regen hadden, zouden we niet leven. Maar ziet u wat er voor nodig is om regen te brengen? Donder, bliksem, flitsen, toorn; en daaruit komt regen voort.

⁷⁹ Een zaad moet sterven, rotten, bederven, stinken, en teruggaan naar het stof van de aarde teneinde nieuw leven voort te brengen.

⁸⁰ Er is het kloppen van goud voor nodig, keer op keer omgedraaid, over en weer, en beklopt, totdat al het vuil eruit is gehaald. Niet omdat het glinstert, want ijzerpyriet, wat als klatergoud bekend is, glinstert als echt goud. Maar zet je de twee naast elkaar . . . leg je ze apart, kun je ze nauwelijks van elkaar onderscheiden, maar doe je ze naast elkaar, dan kun je het zien. En de klopper moet altijd blijven kloppen tot hij—hij zijn eigen beeld in het goud weerspiegeld ziet.

⁸¹ En God bepaalt een tijd en heeft een doel voor alles wat Hij doet. Er is niets dat zomaar toevallig gebeurt, voor degenen die

de Here liefhebben, en geroepen zijn volgens Zijn roeping. Ziet u? Wij zijn voorbestemd. En alles werkt precies mede ten goede vanwege dat—want Hij niet kan liegen. En Hij zei dat dat zo was—dat, alles heeft zijn tijd, zijn geschikte tijd, en het heeft zijn manier. En God staat achter elke beweging. En soms als u denkt dat alles fout gaat; het is aan ons. Die dingen worden op ons gelegd, beproevingen en vragen. Het is om te testen, om te zien hoe wij op een actie zullen reageren.

⁸² Een tijdje geleden, boven in Vermont—broeder Fred en ik gingen naar de New York-kant, aan de andere kant van het Champlainmeer, en we kwamen aan de New York-kant. En ik ging boven op de berg waar er, boven op de Hurricane-berg waar ik vroeger jaagde. En daar, ik herinner mij toen ik verdwaald was en hoe dat God mij terugleidde, alleen door de Heilige Geest, door een storm heen. Waarbij. . . ik had kunnen sterven, omkomen, en zo ook mijn vrouw en Billy, beneden in een klein kamp, mijlen ervandaan. En ik werd omgekeerd.

⁸³ En er lag maar een beetje sneeuw waar we doorheen trokken om in het kamp te komen, vroeg in het voorjaar. En ik stond daar met broeder Fred te praten en de Heilige Geest zei: “Trek je terug in je eentje.” En ik ging het bos in voor een poosje. . . plekje. Hij zei mij: “Er is een val voor je gezet. Wees nu voorzichtig.” Maar Hij vertelde me niet hoe, wat. Ik kwam terug en vertelde het broeder Fred.

⁸⁴ Ging naar de kerk die avond, in het auditorium, kondigde het aan de mensen aan. En de volgende avond gebeurde het. En toen, daar staande, toen Hij het mij vertelde, over wat spotters; Hij zei: “Het is in uw handen. Doe met ze; wat u ook zegt, zal nu gebeuren.”

⁸⁵ Daar bent u er. Waar iemand, oneerbiedig, goddeloos; en ze staken er de gek mee en spotten met de samenkomst, een jonge man en een jonge vrouw. En hij probeerde te, vulgaire liefde met haar te bedrijven in het gebouw; en ieders aandacht, toen ik probeerde te prediken. En trok haar hoofd naar achteren en klom op haar schoot en duwde haar hoofd naar achteren en probeerde haar te kussen en ging zo door in de samenkomst, en trok de aandacht.

⁸⁶ En de Heilige Geest zei: “Nu, hij is. . . Zij zijn in jouw handen. Wat gaat je met ze doen?”

⁸⁷ Er was een heilige stilte. Iedereen zat doodstil. En ik dacht: “O God, wat moet ik doen?”

⁸⁸ Toen herinnerde ik het me, als het niet de waarschuwing van de Heilige Geest was geweest twee dagen voordien. Ik zei: “Ik vergeef u.” Nu, dat was wat Hij wilde dat ik zou zeggen. Ziet u?

⁸⁹ Want per slot van rekening was ik—was ik schuldig geweest, misschien niet daaraan, maar schuldig. “En schuldig aan het kleinste is aan alles.”

90 Dus zei ik: “Ik vergeef u.” En er zijn getuigen die hier nu zitten die er toen waren. Toen brak de Heilige Geest door.

91 Nu, ziet u, ik geloof dat al deze dingen een betekenis hadden. Wat zou je met een kracht doen? Hoe zou je, ziet u, de reactie op een daad? Iets dat is gekomen, als een daad: hoe reageer je dan op die daad? Begrijpt u wat ik bedoel? Wat zou je doen? En misschien heeft dit alles wel geleid tot waar we nu zijn. Ik weet het niet. Ik—ik kan het gewoon niet zeggen. Maar er is altijd een of andere manier geweest. . . .

92 En bedenk dat de smaad van—van het Woord heeft. . . Het Woord heeft altijd een smaad gedragen. Door al de tijdperken heen is Gods gezalfde Woord altijd gesmaad. En dat is de reden dat het zo moeilijk is voor mensen die het niet begrijpen, dat ze zouden weten hoe die smaad aan te nemen.

93 Kunt u zich de discipelen herinneren als ze terugkeerden en zich verheugden, want ze beseften dat ze waardig geacht waren, om de smaad van Zijn Naam te dragen? Hij zei: “Allen die godzalig leven in Christus zullen vervolging dragen,” de smaad van het Woord.

94 U moet altijd deze smaad doorstaan teneinde om uw beproeving te geven, om te zien. Ieder mens die tot Christus komt, moet eerst als kind getraind worden, voor het—voor het doel waarvoor God u heeft bestemd. En onthoud: als u zich maar stil zou kunnen houden! Bedenk, als Hij u hiervoor geroepen heeft, is er niets dat kan verhinderen dat het gebeurt. Er zijn niet genoeg duivels in kwelling, dan dat Gods Woord gemanifesteerd zal worden. U bent geboren met een doel—en niemand kan uw plaats innemen. Je zou nabootsers mogen hebben en wat al niet, maar ze zullen nooit uw plaats innemen. Juist. Gods Woord zal zegevieren. Het kan niet falen. Daar is waar elke Christen behoort te staan; wetende dat—dat. . . En beproevingen zullen opkomen en overal voor u lijken te zijn. Maar onthoud: God heeft een doel, en het zal allemaal ten goede uitwerken.

95 Nu, laten we eens een—een paar van de gebeurtenissen oproepen van Gods Woord die in vervulling gingen, en hen die het Woord in hun tijdperk voortbrachten.

96 Ik—ik voelde in de Geest niet lang geleden dat iemand mij bekritiseerde. Het zou in de “bandenwereld” kunnen zijn geweest. Van dat ik altijd zo vaak terugverwijs, terugga en Bijbelse karakters neem over wat ik zeg. Wel, ik doe dat met een bedoeling. De Bijbel zei dat deze dingen geschreven zijn, zodat wij naar ze mogen kijken. En dat is de enige manier, zonder opleiding, de enige manier waarop ik het kan doen, is terugverwijzen en zeggen: “Ziet u waar *deze* stond, wat erdoor gebeurde, waar *dit* plaatsvond.” Ziet u? En plaats dan uzelf daar gewoon in.

⁹⁷ Zoals ik niet lang geleden predikte over de kleine jongen op het schip, weet u; en—en de oude kapitein was stervende. Hij was ziek. En hij vroeg of er geen Bijbel aan boord was. En ze haalden de kleine jongen die de Bijbel had, en hij kwam en las Jesaja 53:5. “Hij werd verwond om onze overtredingen, verbrijzeld om onze ongerechtigheden.” En hij zei: “Laat de . . . Laat mij u vertellen, kapitein, hoe mijn moeder het vroeger las.” Zei: “Hier is hoe zij het schreef: ‘Hij werd verwond om Willy Pruitts ongerechtigheid. En Hij werd gekastijd om Willy Pruitt. En al deze dingen die Hem gedaan heeft, waren voor Willy Pruitt.’” Dat was zijn naam.

De oude kapitein zei: “Dat mag ik. Kun je mijn naam erin lezen?”

⁹⁸ Hij zei: “Ik zal het proberen.” En hij zei: “Hij werd verwond om John Quartz z’n overtredingen. Hij werd verbrijzeld om John Quartz z’n ongerechtigheid. En met Zijn striemen werd John Quartz genezen.”

Hij zei: “Ik zie het.” En de Here genas hem. Ziet u?

⁹⁹ Lees uw naam erin. Hij werd verwond om William Branham z’n overtredingen. Hij werd verbrijzeld om William Branham z’n ongerechtigheid. Hij deed dat voor mij, en Hij deed dat voor u. Lees uw naam erin.

¹⁰⁰ Wel, dat is hoe ik de Schriften graag tot mijn—mijn mensen breng, is wat Hij deed voor iemand anders, die Hem gehoorzaamde. Wat Hij iemand anders deed die trouw was aan de zaak, en wat Hij iemand anders deed die ontrouw was aan de zaak—leest u dan uw naam erin. Als u daar was geweest, welk standpunt zou u hebben ingenomen? En onthoud: u hebt vandaag het voorrecht om hetzelfde soort standpunt in te nemen.

¹⁰¹ Toen Noach—over de smaad van het Woord dat God tot hem sprak. Noach—er was een smaad. Noach leefde in een wetenschappelijk tijdperk, waar er wetenschappelijke prestaties waren, dat ze dingen konden produceren die beter waren dan wat wij vandaag hebben geproduceerd. Ze waren knapper, intelligenter. Hun wetenschap was veel geavanceerder dan de onze. En, bedenk eens: hij moest de smaad van het Woord verduren dat hij predikte, 120 jaar lang, omringd door spotters. Hun geweldige wetenschappelijke methoden hadden aan hen bewezen dat er geen regen in de hemel was. Maar toch had Noach het Woord van de Here gehoord; en het was in tegenspraak met hun opvatting ervan. Dus voordat zijn leven gered kon worden, moest hij voor hen staan en de smaad verduren, waarmee deze spotters hem smaadden.

¹⁰² O, ongetwijfeld moeten ze medelijden hebben gehad met de arme oude prediker. Ze lieten hem niet opsluiten of zoiets, want misschien waren er niet veel tehuizen van die aard in die dagen. Hij was ongevaarlijk. Hij zou niemand kwaad doen, dus lieten ze hem gewoon met rust. “Ga je gang, de oude fanatiekeling

daarboven aan de kant van die heuvel die een schip aan het bouwen is, ver weg daar waar er geen water is. O, nou, arme oude kerel! Maar,” en zeiden, “waar ga je je water vandaan halen om je boot te laten drijven, Noach?”

“Het zal uit de hemel komen vallen.”

¹⁰³ “Onzin. Wij kunnen de maan en de sterren beschieten met radar,” wat ze ook maar hadden. “Er is geen regen daarboven.”

Maar hij zei: “God zei dat Hij daar wat zou zetten.”

“Hoe gaat Hij dat doen?”

¹⁰⁴ “Dat is aan Hem. Het enige wat ik moet doen is jullie waarschuwen om hier weg te komen.”

¹⁰⁵ Het is nu zo ongeveer hetzelfde. “Waar komt het vuur vandaan?” Broeder, het is vandaag een beetje duidelijker dan het voor Noachs tijd was. Wij zien al waar het is. Staat gewoon klaar om af te gaan, dat is alles. De wetenschap heeft al . . . Er is geen excuus deze keer omdat de wetenschap het al ontdekt heeft. Ja meneer.

¹⁰⁶ Dus nu ontdekken we dat het nogal wat was. Dus, ze hadden medelijden met de arme oude prediker en lieten hem gewoon gaan. Het was misschien iets vreemds voor die mensen om te denken dat een man die geacht werd intelligent te zijn en zou geloven dat God, de Schepper van hemelen en aarde, iets zou doen, of iets zeggen dat Hij zou gaan doen, wat in tegenspraak was met hun manier van denken, wat zij hadden . . . Misschien snapte u het niet. Kijk. Het was . . . Zij dachten dat ze elke natuurlijke zaak konden bewijzen door hun wetenschap. Als dat niet het type wereld is waarin we vandaag leven: een intellectuele wereld van onderwijs, vol wetenschap! En alles wat ze konden bewijzen dat het niet klopte; God is . . . “Geen God zou ooit iets kunnen spreken dat . . . dat wetenschappelijk bewezen kon worden dat het er niet was.”

¹⁰⁷ Nu, ze hebben vandaag hetzelfde idee. Als uw dokter zegt dat u kanker heeft, dat u moet sterven, en de wetenschap bewijst dat u kanker heeft en het in een vergevorderd stadium is, is het dwaas om iets anders te denken, want u gaat sterven; dat is alles. De wetenschap zegt dat u gaat sterven. Ze hebben u onderzocht, en dat is alles. U gaat sterven. En ze denken dat het gek is, als u probeert te zeggen dat God het beloofde te doen. Ziet u, zoals het was—u moet die smaad doorstaan.

¹⁰⁸ Ze zeggen—als de dokter hier zegt: “We hebben het onderzocht, en de kanker is vergevorderd. We hebben u opengemaakt. Het bevindt zich helemaal door uw hele lichaam heen, en door uw hart, door uw longen, door uw lever, overal. Het is onmogelijk.”

Dus, ziet u, wanneer u zegt: “Maar hij gaat hoe dan ook leven.”

Zeggen ze: “Wel, arme kerel, laat hem maar met rust.”

¹⁰⁹ Ik herinner me de nacht. Bill Hall, broeder Hall in de Milltown kerk—velen van u herinneren zich het geval. En toen hij . . . Ze riepen me erheen. Mijn vrouw, schoonmoeder en ik gingen erheen. Hij trouwde een meisje dat een zus was, geloof ik, van George Cupp, die burgemeester van de stad was, of de rechter hier. Zijn . . . Dat was zijn zwager. Ze brachten hem hierheen om te sterven. De dokter in Milltown, de dokter in New Albany constateerden bij hem leverkanker. Dus ik ging langs om mevrouw Hall te zien. En hij had geelzucht gekregen en hij was helemaal geel. En ik zei: “Wel, ik veronderstel dat hij gaat sterven.” En ik zei . . .

¹¹⁰ Zij zei: “Broeder Bill, is er een mogelijkheid dat . . . Kunt u van God horen?”

Ik zei: “Ik—ik weet het niet, zuster Hall. Ik kan bidden.”

¹¹¹ Ik bad. En ik ging terug naar huis en de Here zei niets tot mij. Toen ging ik de volgende dag terug en ik bad opnieuw.

En zij zei: “Kent u een goede dokter?”

¹¹² Ik zei: “Wel, onze huisarts is dokter Sam Adair, hierzo in Jeffersonville. Hij is—hij is—hij is . . . Zijn vader was onze huisarts. Jonge Sam en ik zijn altijd boezemvrienden geweest en—en we gingen ongeveer dezelfde tijd naar school, waren samen opgegroeid. Wij gaan altijd naar hem als er iets mis is.”

Zij zei: “Ik vraag me af of hij naar Bill Hall zou komen kijken?” haar man.

Ik zei: “Ik zal het hem vragen.”

¹¹³ Wel, Sam zei tegen mij, hij zei: “Billy, als de dokter zei dat hij kanker had,” zei: “staat mij maar één ding te doen; ik zal hem naar iemand sturen die slimmer is dan ik, naar een specialist. En we zullen de röntgenfoto’s nemen; en we zullen hem geen verdere moeite meer aandoen.”

¹¹⁴ We contacteerden New Albany en kregen de röntgenfoto’s van de dokter daar. Brachten hem naar Louisville en onderzochten hem, brachten hem erheen in een ambulance en brachten hem terug.

¹¹⁵ Wel, natuurlijk wilde hij niet tegen mevrouw Hall zeggen wat zijn kwaal was, dus belde hij mij op. Hij zei: “Hij gaat sterven,” zei, “uw predikervriend.” Zei: “De specialist in Louisville heeft mij net gebeld en zei: ‘De diagnose die de dokters gaven in—in . . . daar in Milltown; en de dokter in New Albany; stelden de juiste diagnose vast.’” En zei: “Het is leverkanker en het is vergevorderd. En Billy, we kunnen de lever van de man niet uitsnijden en dat hij overleeft.” Zei: “Hij gaat sterven. En als hij een prediker is, zou hij gereed moeten zijn.”

116 Ik zei: “Dat is niet de vraag. Maar hij is nog geen vijfenvijftig jaar oud, dus hij heeft nog heel wat leven in hem om te prediken.” En ik zei: “Wel, als hij zal sterven, is dat het dan. Dank u, dokter Sam.”

117 En ik ging erheen en vroeg mevrouw Hall om er te komen en ik vertelde het haar. Ik zei: “Mevrouw Hall, Sam heeft gezegd dat de diagnose van Louisville daar dezelfde was als in New Albany en in Milltown. De man is stervende. Broeder Hall gaat sterven. En hij heeft kanker in de lever en het is vergevorderd.”

118 En dus, zij begon te huilen. Ik draaide me om, bad met hem. En hij was zo buiten zichzelf toen dat hij niet wist dat ik in de kamer was.

119 Dus kwam ik terug. En een heleboel mensen waren naar het huis toe gekomen in die dagen. Er was niemand anders op het missieveld. Het was niet met zoveel bedorven en de mensen kwamen van overal.

120 Ik wilde eventjes rusten. Dus ik glipte naar binnen—stond vroeg op—rond half twee of drie uur. Broeder Wood was nog niet in de laan komen wonen. En ik keek uit op de oprit en er was geen—niemand daar. Dus pakte ik mijn oude hoed en glipte de studeerkamer binnen en haalde mijn .22 geweer. En ik was van plan om buiten op eekhoorns te gaan jagen, totdat het ongeveer acht uur werd, en dan ergens bij een boom gaan liggen en wat gaan slapen. Thuis kon je het niet krijgen.

121 Ik pakte mijn hoed en liep door de kamer. Aan de muur hing een appel. En het was de—de meest aangestoken appel. Hij was door wormen aangevreten, en hij was knoestig en hij was helemaal schurftziek. En ik dacht: “Waarom hing Meda dat aan de muur?”

122 En ik keek opnieuw, en hij hing niet aan de muur. Hij hing in de lucht. Ik rukte mijn oude hoed af, zette het geweer in de hoek en viel op mijn knieën. Ik zei: “Here, wat zou U Uw dienstknecht willen laten weten?”

123 Nog één kwam neer, nog één kwam neer, tot ongeveer vier of vijf appels (ik vergeet nu hoeveel het waren) daar hingen. Vervolgens een hele grote, mooie appel, strepen erin; gewoon een erg grote, gezond uitzierende appel, die neerkwam en die andere met korsten bedekt uitzierende appels verslond. En Hij zei: “Sta op. Ga opstaan.” Zei: “Ga Bill Hall zeggen dat hij niet gaat sterven. Hij zal leven.”

124 O, ik rende zo snel als ik kon en ik zei: “Mevrouw Hall, ik heb ZO SPREEKT DE HERE. Hij gaat leven.” En hij hoorde mij. En hij probeerde te huilen en hij kon niet meer spreken.

125 Ik kwam terug en belde Sam op. En ik zei: “Sam, onze—onze broeder gaat leven.”

Hij zei: “Hoe kan hij zo leven?”

126 Ik zei: “Dat is niet aan mij om uit te vogelen. God zei het. Dat maakt het vast.”

127 Hij leeft vandaag. Dat is ongeveer tien jaar geleden. Gewoon sterk en gezond. Zijn vrouw is inmiddels overleden. Hij is opnieuw hertrouwd.

128 Hoe zal dit gebeuren, met George Wright en velen meer waarvan het kunnen zeggen, die we konden noemen? Wat is het? Het is om de smaad te verdragen. Ze lachen en maken er gekheid over.

129 Ik herinner me nog, vóór de overstroming van 1937. Ik stond daar met bij de Falls City Transfer Company en vertelde hen over, dat er tien meter water, geloof ik, op Spring Street zou komen. Ze lachten me uit. Ze zeiden: “Arme Billy. Ik geloof dat hij. . . Dat kind!” Ik was toen nog maar een knaap. Hij zei: “Billy is een goede jongen. Het is jammer dat hij helemaal in de war is geraakt.” Ik was niet in de war. Ik was *erin* gedoopt, niet in de war. Ik was er gewoon “in.” En het gebeurde precies zo.

130 Sinds ik aan het spreken ben—ik merkte zuster Hattie Wright op, geloof ik, die daar achteraan zit. Ze herinnert zich dat geval van, over Bill Hall. Veel. Hoeveel mensen hier vanmorgen herinneren zich het geval? O, tjonge! Zeker. Er zijn er velen van u.

131 Nu: zij hebben medelijden met ons—hebben medelijden met iemand die probeert vast te houden aan het Woord, in de dagen van spotters. Maar bedenk: de smaad moet komen. Het is altijd zo geweest. Ze moeten gedacht hebben, zoals ze toen dachten: dat God, nadat iets wetenschappelijk bewezen was, dat God niets zou spreken dat tegen de wetenschap inging. Wel, dat is wat Hem God maakt. Als Hij slechts volgens de wetenschap zou zijn gegaan, dan zou het niets meer zijn geweest dan wat de mens kon bereiken. Maar Hij is God. Hij is de—Hij is de Schepper van de wetenschap. Hij kan doen wat Hij wenst.

132 Ze moeten gedacht hebben: “Arme oude Noach, wel, laat de oude kerel met rust. Hij mist al het plezier dat we in deze dagen hebben, dus laat hem gewoon met rust.” Het is nu ongeveer hetzelfde.

133 Maar nu, ik wil hier nog iets zeggen. Nu, wij kijken terug en bewonderen zijn geloof. Maar ik vraag me af, als wij in die dag hadden geleefd, zouden wij hetzelfde standpunt hebben ingenomen als Noach? Zouden wij in staat en bereid zijn om de smaad te doorstaan die met de waarheid gepaard ging? Terwijl van al de miljoenen mensen die er toen in de wereld waren, er alleen Noach en zijn familie was die voor die waarheid stonden. Hebt u daaraan gedacht? Alleen die man en zijn drie zonen en zijn schoondochters en zijn vrouw waren de enigen die voor die waarheid stonden. Maar zij hadden ZO SPREEKT DE HERE. We

kijken terug en bewonderen hem. Zouden wij het ons opnieuw kunnen indenken?

Ik moet opschieten vanwege de cadeautjes voor deze kinderen.

¹³⁴ Abraham—het woord *Abraham* betekent “vader van velen,” maakt hem “een vader van volken.”

¹³⁵ Nu: Abraham hoorde het Woord van God. Abraham was een profeet, en hij hoorde het Woord van God. En wij bewonderen Abraham omdat hij zich aan Gods Woord hield; hoe dat hij zich afzonderde van zijn verwanten. Hoe moeilijk dat het voor Abraham was. Hij werd daar grootgebracht. Kwam vanuit Babel en—en was daar in het land van de Sinear, en de—de—de Chaldeeën, in de stad Ur, waar al zijn kennissen, zijn volk, en degenen met wie hij naar de kerk ging en alles. Maar God zei: “Scheid jezelf af.” O, tjonge! Wat een verschrikkelijke zaak was dat, om alles achter te laten wat hem dierbaar was, alles wat echt voor hem was, wat hem dierbaar was. En God zei tegen hem: “Scheid jezelf af.”

¹³⁶ En gaf hem iets heel vreemds. “Je gaat een baby krijgen bij je vrouw.” En hij was vijfenzeventig en zij was vijfenzestig. Het was bij haar opgehouden te zijn zoals bij vrouwen, als bij de wijze der vrouwen die kinderen zouden baren, al jarenlang. En hier, nadat hij met haar had geleefd sinds zij een meisje was, want zij was zijn halfzus, en dan, hoe zou hij ooit dat kind kunnen voortbrengen? En nu, kunt u zich voorstellen dat Abraham naar zijn kennissen ging en zei: “We gaan een baby krijgen, Sara en ik”? Kunt u zich dat voorstellen?

¹³⁷ Wel, de mensen zeiden: “De arme oude kerel, er is iets mis met hem.”

¹³⁸ Het is een smaad, maar Abraham hield eraan vast. En toen hij honderd jaar oud was, twijfelde hij nooit aan de belofte van God. Hij doorstond nog steeds de smaad, zeker, en hield eraan vast.

¹³⁹ Hebt u het verschil daarin opgemerkt? Sara probeerde Abraham, of beter gezegd God, een klein beetje hulp zelf te geven. Zij dacht, weet u, dat. . . anders dan wat God beloofde. “Nu, weet u, ik ben een oude vrouw, maar Hagar hier is een knappe vrouw. Abraham zal het niet erg vinden om haar ook te trouwen. Dus, weet u, dat zal—dat zal God helpen. Dat zal God helpen, want Hagar hier, zij is waarschijnlijk maar twintig jaar oud. Zij is mijn dienstmeisje. En weet u wat ik zal doen? Ik zal haar aan mijn man geven, als vrouw,” want polygamie was legaal. Dus hij zei. . . “Ik zal haar geven, en zij zal een baby krijgen, van mijn man, en dan zal ik de baby nemen. En dat is degene die God beloofde.”

¹⁴⁰ Ziet u, wij proberen altijd iets te doen; kunnen niet op Hem wachten. Wij moeten zelf iets doen. Misschien was het in orde.

Ze was misschien knap. Het leek misschien heel erg goed, maar het was niet volgens het Woord. God vertelde Abraham dat de baby bij Sara zou komen.

¹⁴¹ Herinnert u zich wat Hij zei over de kleine kudde? “Deze tekenen zullen hen volgen die geloven.” “Zoals het was in de dagen van Noach, zo zal het zijn bij de komst van de Zoon des mensen, waarin weinigen, namelijk acht zielen, gered werden.” Die Woorden kunnen niet falen, dus laten we goed op onszelf letten en bij het Woord blijven. Goed. Ziet u?

¹⁴² De mensen proberen altijd iets te verwerken, om de plaats in te nemen van Gods scheppende wil. Ziet u, zoals ik vaak heb gezegd, en misschien eerder voor de gemeente: weet u, u zou het schaap niet kunnen vragen: “Wilt u mij wat wol vervaardigen?” Nee, dat kan hij niet. Nu, een geit kan geen wol vervaardigen, omdat zijn natuur het hem niet zal laten doen. Ongeacht hoezeer u zou proberen schapenvacht op een geit vast te binden, het zal niet werken. De geit kan geen wol aanmaken, en een schaap maakt geen haar aan. Maar hij heeft wol omdat hij een schaap is. Dat is wat hem dat laat maken; hij maakt het niet aan.

¹⁴³ Wij horen niet de vruchten van de Geest aan te maken. Wij horen de vrucht van de Geest te dragen. Een appelboom maakt geen appels aan; hij draagt ze gewoon, omdat hij een appelboom is.

¹⁴⁴ En als wij proberen iets aan te maken: “Ik zal de zaak helpen. Ik zal tien jaar lang aan het seminarie gaan studeren. Ik zal *dit*, *dat* of het *andere* leren en mijn bachelordiploma halen en mijn doctoraat. Ik zal de Here wel helpen.” Het zal niet werken.

¹⁴⁵ God, door voorbestemming, roept wie Hij wil. Hij geeft het Koninkrijk aan wie Hij het ook wil geven. Dat leerden we door Nebukadnezar.

¹⁴⁶ Dat leerden we door—door Jeremia; toen God hem vertelde dat, door het Woord van de Here dat er een tijd zou komen dat Israël gedurende zeventig jaar naar Babylon weggevoerd zou worden. Hier kwam een andere profeet aan. Hij had hem al verteld, zei: “Nu, u zult profeten hebben, die zullen opstaan. En u zult ze daar in Babylon hebben, die zullen opstaan, en dromers, en profeten, die hiermee in tegenspraak zullen profeteren. Maar zeg de mensen niet naar die mensen te luisteren.”

¹⁴⁷ En er stond een man op met de naam—één van de profeten—Hananja. En toen Jeremia daar stond met een juk om zijn nek, daar kwam Hananja naar voren, zei: “ZO SPREEKT DE HERE, binnen twee volle jaren, zullen al de vaten des Heren . . .” Nu, fundamenteel leek het heel goed. “God gaat Zijn volk zegenen. Hij gaat alles precies terugbrengen, binnen twee jaar.”

¹⁴⁸ En de Bijbel zei, zelfs de profeet Jeremia zei: “Amen. Amen. Hananja, moge de Here uw woorden laten geschieden. Maar laten we ergens aan denken, Hananja. Er zijn profeten voor

ons geweest, en zij profeteerden tegen grote naties van oorlog, enzovoort. Maar bedenk: de profeet wordt gekend nadat zijn profetie gemanifesteerd is.” Ziet u?

¹⁴⁹ Toen kwam Hananja naar voren, rukte het juk van Jeremia's nek, voor al de priesters en de vergadering, misschien anderhalf miljoen mensen. En nam dat juk dat God op Jeremia's nek had gelegd als teken en brak het in stukken en wierp het aan zijn voeten, gewoon enthousiast, en zei: “ZO SPREEKT DE HERE, binnen twee jaar zullen ze terug zijn.”

¹⁵⁰ Jeremia keek hem gewoon aan. Het was in tegenspraak met het Woord—dus hij liep gewoon weg. En God zei: “Ga terug, en zeg hem,” zei, “dat Ik nooit tot hem gesproken heb.”

¹⁵¹ Hij was gewoon enthousiast. Hij nam zijn eigen indruk. Ziet u? Hij wachtte niet tot hij het daadwerkelijk zag en wist dat hij het niet was maar dat het God was Die het zei. Hij ging terug, helemaal enthousiast. Als . . .

¹⁵² Wij vinden het vandaag over het hele land. Een van onze banden werd onlangs afgespeeld in een huis waar een groep predikers onmiddellijk overtuigd was en zou komen om gedoopt te worden in de Naam van Jezus Christus. En een man stond op in de zaal die in tongen sprak en zei: “ZO SPREEKT DE HERE. Houd vast aan wat u hebt. Blijf gewoon doorgaan en Ik zal u zegenen.”

¹⁵³ Zij zeiden: “Wel, als de Here dat zei, dan is dat denk ik wel zo. Ziet u, het wordt niet onderzocht met het Woord. Het moet het Woord als eerste nemen. Daar hebt u het. Het was in strijd met het Woord.

¹⁵⁴ Hier kwam Jeremia terug, die gezalfde profeet. God vertelde hem, zei: “Ik weet dat Hananja dat houten juk om je nek gebroken heeft dat Ik geplaatst heb, maar Ik ga er één van ijzer maken.” Hij zei: “En al deze naties die heengegaan zijn om Nebukadnezar, Mijn dienstknecht, te dienen,” en hij was een heiden. Ziet u? En Israëel, die al hun offers hielden, maar ze waren niet. . . Ziet u?

¹⁵⁵ God deed een belofte, dat Hij zou zegenen, maar die zegeningen zijn onder voorwaarden. En u moet aan die voorwaarden voldoen om dat te laten werken.

¹⁵⁶ 'k Zat hier een tijdje geleden met een lief klein meisje. Eerst doorzocht ik dat gezin nauwkeurig om te zien of er iets mis was. God zal genezen, maar het is onder voorwaarden. Ziet u? Het enige wat ik ontdekte was dat de moeder, bang dat het verkeerd was om medicijnen te nemen. Ik zei: “Denk dat niet, zuster. Haal dat uit uw gedachten. Ga uw gang met het kind. Geef het de medicijnen. God zal dat bekendmaken.” Ziet u?

¹⁵⁷ Nu; maar de zaak is, te ontdekken, te weten. En dan, als het ZO SPREEKT DE HERE is, goed dan.

158 Nu, we ontdekken hier dat, deze mensen, dat ze iets probeerden te vervaardigen; Hagar en—en Sara, om Abraham te helpen, om God te helpen Zijn belofte waar te maken. Dat kunt u niet doen. Het is totaal onmogelijk om dat te doen. Het—het is tegen alles in. Gods Woord zal hoe dan ook gebeuren. U moet gewoon pal op het Woord staan en zeggen: “Zo is het,” en u aan het Woord houden. Nu, let op: om iets te vervaardigen om de plaats van Zijn Woord in te nemen!

159 Misschien ook, Abrahams vrienden, als het ons ooit opgevallen is, misschien kwamen Abrahams vrienden langs en zeiden ze: “Wel, vader van volken, hoeveel kinderen hebt u nu?” toen hij honderd jaar oud was. “Zeg, vader van volken, vader van velen, hoeveel kinderen hebt u nu?” Spotters!

160 Nu, hebt u de tijd niet gezien? Hebben we het niet gezien, als we soms voor iets gebeden hebben en het niet gebeurde?

161 “Hier zit een oude man,” zeggen ze. “Hij is blind. Hij is doof. Hij is stom. Hij is ziek. Hij heeft *dit* gedaan. Ga daarheen en genees hem, jullie goddelijke genezers. En we zullen het geloven.”

162 Beseffen ze dat het diezelfde duivel is die zei: “Kom van het kruis af en ik zal U geloven. Verander deze stenen in brood en ik zal het geloven”? Ziet u? Diezelfde duivel die een doek om de ogen van onze Here bond en Hem met een stok op het hoofd sloeg en zei: “Nu, als U een profeet bent, vertel ons wie U sloeg en wij zullen U geloven.”

163 Nou, u weet dat Hij wist wie Hem sloeg. Hij had die stenen in brood veranderd kunnen hebben. Of Hij had van het kruis af kunnen komen. Maar wat zouden wij vandaag zijn als Hij dat had gedaan? Ziet u? Ze kennen het programma van God niet. U moet erachter komen wat God beloofd heeft

Nu, ik moet me haasten.

164 Nu: nu, ze kunnen misschien gezegd hebben: “Vader van volken, wij hoorden u vijftientig jaar geleden zeggen dat u een kind zou krijgen bij Sara en dat daaruit volkeren zouden voortkomen. Hoeveel kinderen hebt u op dit moment precies, vader van volken?” Hm! Ziet u? Dat is diezelfde ouwe kritische geest, die zou kritiseren.

165 Wat deed Abraham? Staat: “Hij twijfelde niet aan de belofte van ongelof.”

“Nou, hier hebt u voor *die en die* gebeden en zij werden niet beter.”

166 Dat doet er niet toe. Als ik vanavond voor tienduizend bid en tienduizend in de ochtend sterven zal ik morgenavond nog steeds de zieken zalven en voor hen bidden. God zei het. Dat houdt het niet in het minste tegen. God beloofde het. Ik geloof

het. Zeker. Het maakt geen verschil wat ze zeggen, nog steeds. Maar ze zullen spotten. Dat is de smaad van het Woord.

¹⁶⁷ Abraham, staande op Gods Woord—tenslotte werd het vervuld. O, tjonge!

¹⁶⁸ Let op de spotternij over onvruchtbaarheid. Bespot worden, en de smaad van onvruchtbaarheid, eerst. Ze moesten. . . Zij moest de smaad verduren van onvruchtbaar te zijn, voor al die jaren. Ze was bijna honderd jaar oud. Ze was negentig, met het Woord van God dat zei dat zij ook *prinses* zou zijn, een moeder van dit kind. En zij en Abraham, onvruchtbaar, beide van hun—hun lichamen zo goed als dood, maar toch twijfelden ze geen moment aan dat Woord. Maar ze moesten dat eerst doorstaan. En toen—halleluja—God hield Zich aan Zijn Woord in dat donkere uur: Izaäk werd geboren. “En zijn zaad is als het zand der zee of als de sterren des hemels.” Ziet u? God beantwoordt altijd aan Zijn Woord. Ja. Onvruchtbaarheid eerst, vervolgens Izaäk.

¹⁶⁹ Zacharias en Elizabet evenzo; die oude man en oude vrouw, die nog steeds vasthielden. En toen Zacharias daar kwam en op zijn lei kon schrijven en zei: “Een engel ontmoette me, zei dat ik een kind zou voortbrengen door Elizabet, mijn oude vrouw hier. Ik kan niet meer praten. Ik ben stom. En ik zal stom zijn tot de dag dat de baby geboren wordt. Maar er komt een baby, en hij zal de profeet van de Allerhoogste zijn. Hij zal de Morgenster voorstellen. Hij is een voorloper van de Messias.” Hoe zou het ooit kunnen zijn?

¹⁷⁰ Sommigen zeiden: “Arme oude kerel. O, ik—ik geloof dat hij een beetje niet goed in zijn hoofd is geworden, weet u. Er is een iets. . . Maar kijk naar de oude Elizabet daar, rond de tachtig. En kijk—kijk—kijk naar Zacharias, stokoud en trillend, en dan gaat hij zoiets zeggen. Wel, arme ouwe kerel.”

¹⁷¹ Maar hij had het Woord van de Here. Zo’n smaad dat ze zich een aantal dagen verborg. Maar hij bleef bij het Woord. O, tjonge!

¹⁷² Weigerden populariteit, weigerden de populaire opinie, weigerden de opgepoetstheid van die dag, en de stijlen en dingen van hun dag. Zij weigerden het. Zij weigerden om met de menigte ongelovigen te wandelen. Zij weigerden de dingen van de wereld. Ze moesten het doen om bij Gods Woord te blijven. Ze moesten het doen.

¹⁷³ Zo is het vandaag. U scheidt uzelf af van alles behalve u en God. Het is niet wat de kerk doet. Het is wat u doet met God. Ziet u? Het is u als een individu. Ja.

¹⁷⁴ Maar kijk wat God hem gaf. Toen Jezus Zelf kwam—Zacharias was heengegaan en Elizabet ook. Maar toen hun zoon in de woestijn kwam met ZO SPREEKT DE HERE: Jezus zei: “Er is nooit een man geweest geboren van een vrouw zo groot als hij.” Amen. Wat? Zij leed de smaad van onvruchtbaarheid. Zij bleef op het Woord en bracht zo’n zoon ter wereld.

¹⁷⁵ Zoals Sara vanouds, zoals Abraham vanouds—de oude echtparen hielden zich eraan vast. Kijk, de meesten die ooit werden geboren, “als het zand der zee,” er is geen menselijk ras in de wereld zo talrijk als de Joden. “Zoals het zand der zeeën of de sterren des hemels.” Wat was er gebeurd? Het gebeurde in de minderheid—één kind.

¹⁷⁶ Nu ziet u waar ik heen ga. Eén kind—dat was alles wat er voor nodig was. Er was één kind voor nodig om de naties te schudden en naar de Messias te wijzen. Was één gehoorzame voor nodig. Dat is juist. God heeft slechts één man nodig. Dat is alles wat Hij nodig heeft—ergens waar Hij een stem kan hebben. Dat is alles wat Hij wil: om één man in Zijn macht te krijgen. O, wat houdt Hij ervan om één man te krijgen!

¹⁷⁷ Hij kreeg eens een Noach. Hij kreeg een—Hij kreeg eens een Mozes. Hij kreeg een—een Jeremia. Hij kreeg een—een Elia. Hij kreeg een Elisa. Hij kreeg een Johannes. Hij—Hij neemt . . . Hij kreeg een Simson. Zolang Hij één man in Zijn macht kan krijgen, is dat Zijn stem. Hij kan erdoorheen spreken. Hij kan de wereld veroordelen. O, tjonge!

¹⁷⁸ Hoe Hij hongert en klimt om een man in Zijn macht te krijgen: “Zodat Ik door hem kan spreken; Ik Mijn stem bekend kan laten worden. Hoewel hij een smaad zal verdragen, maar Ik zal Mijn stem bekendmaken.” Ziet u? O ja.

¹⁷⁹ Onvruchtbaarheid eerst. Onvruchtbaar moeten zijn, de smaad van onvruchtbaarheid moeten verduren. Sara moest het verduren. Zo ook moesten Zacharias en Elizabet het verduren.

¹⁸⁰ Kijk vandaag. Nu ga ik iets zeggen. Kijk vandaag naar de kinderen van de hoer. Zij heeft naties genomen, onder de politieke heerschappij van denominatie, de hoer en haar dochters. Kijk wat een generatie denominaties is opgestaan, en hoe weinigen de rechtvaardigen zijn. Maakt u zich geen zorgen. Blijf bij het Woord. Het is in orde.

¹⁸¹ U zou bespot mogen worden, heilige roller worden genoemd. U zou alle—allerlei slechte namen genoemd mogen worden. Maar blijf daar, het is het Woord, de smaad van het Woord, hetgeen ze over u zullen zeggen.

¹⁸² Een jongeman, misschien is hij hier vanmorgen, hij is een vriend van mij: Jim Pool, jonge Jim, zijn—zijn volk. Hij werd onlangs gevraagd. Wel, hij werd hier gedoopt. Iemand zei tegen hem, zei: “Als je in een kerk gedoopt zou worden, waarom nam je dan geen grote kerk of zo?” Ziet u? Maar hij zag het licht. Dat was het. Ziet u?

¹⁸³ “Talrijker zijn de kinderen van de onrechtvaardigen dan dat er zijn van de rechtvaardigen.” Ziet u? Goed. Hoe weinig zijn zij, van de rechtvaardigen! Kijk wat een handjevol er was in de dagen van Noach. Ziet u? Kijk wat het was in de dagen van Sodom. Ziet u? Hoe weinig de rechtvaardigen zijn!

184 Hoeveel kinderen de hoer heeft! Zij brengt gewoon kinderen voort op welke manier dan ook, maar zij zijn allemaal bastaardkinderen. De hoer brengt de hoer voort. De hond brengt de hond voort.

185 En de, Christus brengt de gezalfden voort. De Bijbel brengt de rechtvaardigen voort; dus we moeten de gedachte verduren dat we een kleine groep zijn. Wat een genadige zaak is het!

186 Kijk naar de grote gemeente van Efeze: er waren er maar twaalf in. Ja. Kijk wat een groep we vandaag hebben bij hen vergeleken. Ja.

Er waren slechts acht zielen in de dagen van Noach.

187 Er waren slechts vijf in de dagen van Lot—nee, vier; Lot en zijn vrouw en zijn twee dochters. en zij veranderde in een stenen pilaar nadat zij er uitkwam door terug te kijken. Eigenlijk drie die er in die dag uitkwamen.

188 En Jezus zei: “Zoals het was in die dagen.” Het betaamt ons om op te letten en voorzichtig te wezen. Hoe weinigen zijn de rechtvaardigen! Maar zoals altijd moeten de spotters smaden. De onvruch- . . . de smaad van onvruchtbaarheid eerst doorstaan. Tjonge!

189 Ik moet gewoon opschieten. Ik spijt . . . Ik wil niet . . . Wil helpen deze kinderen . . . Heb nog even wat geduld met mij. Ziet u?

190 De mensen zijn nog steeds hetzelfde zoals altijd. Nu ga ik weer iets zeggen. En ik wil dat u . . . En ik weet niet of het op de band wordt opgenomen of niet. Maar als het op de band staat, wil ik dat u naar mij luistert, u op de band. Mis het niet, maar bestudeer het. De mens is nu zoals hij altijd is geweest. Hij prijst God voor wat Hij heeft gedaan; kijkt uit naar wat Hij zal doen; en negeert wat Hij heeft gedaan en aan het doen is. Hij prijst God voor wat Hij heeft gedaan; hij kijkt uit naar wat Hij zal doen; maar hij negeert wat God nu aan het doen is en daar mist hij de hele zaak. Ik hoop dat ze het begrijpen. Ziet u? Negeren wat Hij aan het doen is! Hij weet wat Hij gedaan heeft; en hij kent de belofte wat Hij zal doen; maar hij faalt om te zien wat Hij bezig is te doen.

191 O, u Pinkstermensen, als u daar geen voorbeeld van bent! U kijkt uit naar iets om te gebeuren: zoals altijd gebeurde het vlak onder uw neus en u weet het niet. “Hoe menigmaal had Hij u willen koesteren zoals een hen haar broedsel, maar u hebt niet gewild.” U achtte uw tradities en denominaties hoger dan Zijn Woord en Zijn Geest. Ja.

192 Wat een smaad voor Maria! (Terwijl we sluiten.) Wat een smaad voor Maria en Jozef omwille van Zijn Woord! Het is kersttijd. Ik was van plan om nog even verder te gaan, maar u zult er veel van horen, op de radio en onder de voorgangers,

enzovoort. Wat een smaad voor Maria en Jozef om vast te houden aan Gods Woord van belofte! Bedenk, nu. En de spot, die opgetrokken wenkbrauw toen ze de kleine Maria voorbij zagen gaan, Jozef zagen. “U trouwt met een prostituee.” Ziet u? En bedenk, broeder, overspel was de dood in die dagen. “Nu, u behoedt haar om gedood te worden. Zij zal moeder worden door u.” En, maar, bedenk: heel de tijd was God met hen bezig, en het was volgens het Woord. En ze wisten het niet. Ziet u?

¹⁹³ “Een maagd zal een kind baren.” Jozef wist dat. Maria wist dat; want, nadat het Woord geschreven was, was er een engel die tot hen sprak, en die hert betuigde, of het manifesteerde, precies het Woord dat geschreven was dat zou gaan gebeuren. Droom nu niet. Bedenk. De Heilige Geest kwam neer naar de aarde; sprak nooit tot de hele samenkomst. Hij sprak tot hen.

¹⁹⁴ Jozef keek. En voor de engel hem bezocht had, zei hij: “Welnu, ik hou van haar. Maar, ik ben een rechtvaardig man. Ik kan niet met zo’n vrouw trouwen.”

¹⁹⁵ En de Engel des Heren verscheen hem, in een droom, en zei: “Jozef, gij zoon van David, vrees niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen; want hetgeen in haar ontvangen is, is uit de Heilige Geest.” O, tjonge! Wat een troost! Ziet u?

¹⁹⁶ En Maria, als zij op weg was naar de bron. De kleine maagd, ongeveer zeventien jaar oud, achttien, die met een man trouwde die al eerder getrouwd was geweest en vier kinderen had; een oude man. En zij was. . . Ze hield van hem en—en ze wist niet waarom. En hij hield van haar en hij wist niet waarom. En hier waren ze. Kwam—ging naar de bron om wat water te halen, en al het bestuderen over de dingen die ze—zij dacht ongetwijfeld aan de Schriften, en toen flitste er een licht voor haar. Toen dat licht flitste, stond daar een engel.

¹⁹⁷ Ik vraag me af hoe de kleine Maria zich voelde? Hebt u daar ooit aan gedacht? Ik vraag me af of ze zich net zo bang voelde als ik gisteren.

¹⁹⁸ “Wees gegroet, Maria!” *Wees gegroet* betekent “stop.” “Let goed op wat ik u ga vertellen. Gezegend zijt gij onder de vrouwen, want u hebt genade bij God gevonden, en u zult een Kind baren. Zonder een man te bekennen, maar u zult een Kind krijgen. En uw nicht Elizabet, die oud is, ook, zij is ook zwanger en zal een kind baren. En deze tekenen zullen gedaan worden.”

Zij zei: “Hoe zal dit wezen, aangezien ik geen man beken?”

¹⁹⁹ Hij zei: “De Heilige Geest zal u overschaduwen. Dat Heilige Dat u geboren zal worden, zal de Zoon van God genoemd worden.”

²⁰⁰ Laat de spotters zeggen wat ze willen. Zij wist het. Zij wist dat het zou wezen, omdat God het zei.

²⁰¹ Nu: hoe zij zich gevoeld moet hebben die dag van de opdraging, of bij het komen voor de besnijdenis van de Baby, toen daar, ze kwam naar voren aanlopen met deze kleine Baby in haar armen, zo. En al de vrouwen die op afstand bleven—allemaal met fijn naaldwerk, om hun baby's op te dragen en ze te laten besnijden, en bijna allemaal met een lam die ze trokken. Maar zij had twee tortelduiven—reiniging voor haar eigen purificatie. De kleine Baby in doeken gewikkeld, gemaakt van het juk van de nek van een os—juk, het windsel op de rug van een os. Dat was gewoon doek, in de kribbe. Ze hadden niets voor Hem. Ze waren te arm. En hier stond ze.

²⁰² Ongetwijfeld hielden al de vrouwen zich op afstand van de kleine maagd. Zeiden: “Ziet u, ze heeft een buitenechtelijk kind.” Ziet u hoe God de dingen er zo radicaal laat uitzien? O, tjonge! Hij trekt gewoon de wol over Satans ogen. “Hoe smerig! Hoe vies! Overspel. Dat is wat ze is; ze is een overspeelster.” Dat stopte de hartslag in het hart van de kleine Maria niet. Zij hielden zich op afstand van Hem.

²⁰³ Ze doen nog steeds hetzelfde; noemen Hem nu “heilige roller” of “fanatiekeling” of zoiets.

Maria wist Wiens Baby dat was. Ze ging gewoon maar verder door.

²⁰⁴ Maar o, hadden ze niet moeten merken, toen Simeon, die achter in de ruimte zat—hij werd beloofd? Hij ging rond en profeteerde. Hij zei: “De Here verscheen aan mij.” En zei: “Ik zal de dood niet zien.” En hij was toen over de tachtig. “Ik zal de dood niet zien voordat ik Zijn heil zie.”

²⁰⁵ “O, Simeon, u bent oud, zoon. Uw—uw . . . De oude kerel heeft z'n hoofd wat, weet u, hij is een beetje . . . Laat hem gewoon met rust. Hij is ongevaarlijk. Hij zal niemand kwaad doen.”

²⁰⁶ Maar Simeon had het Woord van de Here; zei: “Ik zag de Geest van God op mij neerdalen. Ik stond en keek naar Hem. En Hij vertelde me: ‘Simeon, je bent een rechtvaardig man geweest. En je gaat niet . . . Ik ga je daar tot een getuigenis maken.’” Jawel. Jazeker.

“Waarvoor gaat U dat doen, Here?”

“Dat is Mijn zaak.”

²⁰⁷ Naar mijn mening zodat Hij zeker de kool bij ze erop kan gooien op die Dag. “U had een getuige. Waarom hebt u er niet naar geluisterd?”

²⁰⁸ Daar was de oude blinde Anna die in de tempel zat, aan het bidden. De Here openbaarde haar: “Simeon heeft gelijk.” Amen. Ze kon geen daglicht van duisternis onderscheiden, maar ze kon verder zien dan veel mensen vandaag die goede ogen hebben. Zij zag in de Geest dat de komende Messias ophanden was, de Geest Die in haar hart bewoog.

209 Ziet u wat een piepklein gemeente er was? Zacharias, Elizabet, Maria, Johannes, Anna en Simeon; zes, uit de miljoenen. Zoals in de dagen van Noach. Zes van hen. God was bezig met elk van hen. Ze waren allen in harmonie. Ze kwamen allemaal samen. Amen.

210 Hier, ouwe Simeon. Hier kwam de kleine Baby binnen. Hij had er nog nooit iets over gehoord. Hier is de Baby. En toen, Simeon zat in zijn ruimte, en de Geest kwam op hem—zei: “Ga naar buiten, Simeon.”

211 Hier ging hij en liep hij, zonder te weten waar hij heen ging. Zoals Abraham—hij was ergens naar op zoek. Hij wist niet waar het was, maar hij bleef voortgaan. Na een tijdje stopte hij. En de Heilige Geest moet hem gezegd hebben: “Daar is Hij.”

212 Hij stak zijn armen uit naar Maria’s armen, nam de Baby op in zijn armen. Keek op en zei: “Here, laat Uw dienstknecht nu in vrede uit dit leven heengaan. Mijn ogen kijken naar Uw Heil.” De zaak waar iedereen de spot mee dreef, wat de vrouwen meden—Simeon zei: “Het is Uw Heil, Here.”

213 En rond die tijd kwam hier een oude blinde vrouw aan, haar weg zoekend, door het publiek heen struikelend. En zij kwam naar Hem toe en zij profeteerde ook, want zij zocht Hem. Ze zei tegen Maria: “Een zwaard zal uw hart doorboren, maar het zal de gedachten van vele harten openbaren.” Ziet u? Wat was het?

214 Nu, ik denk me in dat sommigen van die vrouwen zeiden: “Nu, zie je dat! Zie je wat voor klasse het is? Daar hebt u het. Ziet u? Dat is het. Ziet u waar het is? Die oude man, gestoord in z’n hoofd. Daar is hij daarginds, staat voor dat prostituee meisje en zoiets proberend te zeggen. Daar hebt u het. Dat buitenechtelijke Kind. Kijk naar die oude Anna: zit hierzo, zichzelf doodhongerend en zich zo gedragend. Zij heeft geen lol zoals wij dat hebben. Maar daar hebt u het, ziet u. Zij zou tot alle verenigingen van het land hier kunnen behoren. Zij kwam uit een behoorlijk goede familie, ziet u, en zij zou daar bij kunnen horen. Maar daar is ze. Ziet u hoe die groep bij elkaar komt?” O ja. Amen.

215 Hetzelfde vandaag. “Gezeten in hemelse gewesten in Christus Jezus en worden verheven door de Heilige Geest.” Zeker. Ja meneer.

216 O, hebben we nog een klein beetje meer tijd? Ik moet iets zeggen. [Samenkomst zegt: “Ja.”—Red.]

217 Ik heb hier nog een persoon waar ik naar kijk, in die tijd toen het Woord gemanifesteerd werd: de wijzen.

218 Wou dat ik tijd had, Fred, zodat je dat kon lezen. Heb je het in je zak? [Broeder Fred Sothmann zegt: “Ja.”—Red.] Ik geloof dat velen van u het in het tijdschrift hebben gezien.

219 Datgene wat de Heilige Geest hier bij de rivier sprak, drieëndertig jaar geleden: ze hebben het net opgegraven; 9 december, het bewijzend, van die astronomie, hoe dat—dat Jupiter en die sterren in hun samenstand!

220 Ze hebben een oude astronomie-kalen-...markeringen ervan die ze hebben opgegraven. Dat is precies die tijd dat deze samenstand opkwam, in de constellatie van deze sterren, en precies richting Babylon scheen, en de wijzen het erheen brachten. Weet u nog? Ze kruisten hun banen, laag hangend, weer miljarden lichtjaren uit elkaar. En die Joodse wijzen, die daar in Babylon waren, zij zagen die samenstand in die constellatie komen, die sterren; drie van hen die samenkwamen om die ene morgenster te maken. En ze wisten dat, door het Woord van God, dat dat de tijd was, toen die sterren samenkwamen, dat de Messias op aarde zou zijn.

221 Dat is de reden dat ze begonnen te zeggen: “Waar is Hij, de geboren Koning der Joden? Waar is Hij? Ergens! Want wanneer die sterren in, tot hun hemelse lichamen in dit ene grote hemelse lichaam komen, wanneer die drieën samenkomen, zal de Messias op aarde zijn in die tijd.” En toen ze in hun banen kwamen, wisten die mannen dat de Messias op aarde was.

222 Zij waren meesters in hun vak. Zij waren grote mannen. Zij waren meesters in hun vakgebied van religieuze wetenschap. Zij keken naar de religieuze kant ervan. En zij zagen die sterren daarginds heen bewegen, Jupiter en Sargas, en dan in hun—hun lijn komen. En zij zeiden: “Wij weten dat de Messias ergens is. Dus hij moet in Jeruzalem zijn, want dat is de hoofdplaats voor de religie, van de wereld, van de religie, van de Messias. Dat is hun hoofdkwartier. Dat is het denominatiehoofdkwartier. Dat is waar de grote kerkelijke groep zit.”

223 En op kamelen gingen ze, twee jaar lang, over de rivier de Tigris en door de moerassen en oerwouden, op reis, op weg naar de stad, harten vol vreugde.

224 Zij wisten, wanneer die sterren daarin hingen. En deze... zelfs de astronomen zeggen vandaag: “Als ze... die sterren eigenlijk weer op die plaats komen, zou het één ster maken, van waar ze stonden te kijken.” Maar ze moesten op die plaats staan om het te zien. Amen. Amen.

225 Het hangt ervan af waar u staat. Het hangt ervan af waar u naar kijkt. Mm-hm. Ja.

226 Dus zij zagen het, en zij volgden het, en ze waren precies in lijn. Ongeacht waar ze kwamen, was het precies op een lijn met hen. Het leidde hen. Ziet u?

227 Dat is de manier waarop u al de Schriftgedeelten opgelijnd moet krijgen, alles, en blijf dan in die lijn met de Schriften. Dat is de enige manier. Het zal u regelrecht naar Hem leiden. Jazeker.

228 Nu, let op. Hier kwamen ze, roepend: “Waar is Hij, de geboren Koning der Joden?” Jeruzalem binnen—de ster leidde hen rechtstreeks daarnaartoe, regelrecht naar het denominatiehoofdkwartier. Maar toen zij daarheen afbogen, verliet de ster hen. Ze gingen de stad in, de straat op en neer. Ze dachten dat de stad vol zou zijn van de vreugde van God. Ze liepen de straat op en neer, met vreugde, en schreeuwden: “Waar is Hij Die geboren is als Koning der Joden? Wij zagen Zijn ster toen we in het oosten waren, en we zijn gekomen om Hem te aanbidden.”

229 Bedenk, de ster—zij gingen westwaarts. Ze waren in het oosten. “Westwaarts leidend, verder gaande, leid ons naar . . .” Ziet u? Zij waren, absoluut . . . Ze waren . . . Wel, Babylon en India liggen ten oosten van Palestina, een beetje ten zuidoosten. En zij gingen westwaarts. “Westwaarts leidend,” u kent het lied, “verder gaande, leid ons naar dat volmaakte Licht.” Ziet u? Zij, de wijzen kwamen naar het westen. Verlieten het oosten en gingen naar het westen; en zij zagen die ster. Nu, als ze in het westen waren en achterom keken, zagen ze het niet. Ziet u?

230 Zij, toen zij daar aankwamen—het leidde hen daar precies naartoe—toen verliet het hen. En zij dachten: “Hier is het. De ster is vertrokken, dus hier is het.” Ze waren in de stad. Dus: “O, tjonge,” zeiden ze, “iedereen is gewoon aan het zingen en blij. De glorie van God heeft alles verlicht. Dus hier zijn we. We weten dat onze—we weten dat wat we bereiken hebben, als we naar die samenstand hebben gekeken—niemand, geen meester, kon daarboven komen en die sterren bij elkaar trekken. En wij weten, wanneer die—wanneer die sterren in dat hemelse lichaam komen, dat dat de tijd is dat de Messias op aarde is. Dat Messias op de aarde is.”

231 En om de zoveel honderd jaar passeren ze hun samenstand weer, ziet u, en dan is er een gave die naar de aarde komt. Let op.

232 “De Messias is op aarde, wanneer die—wanneer die groep sterren samenkwam.” En zij wisten dat Hij daar was, dus gingen ze naar het hoofdkwartier van de godsdienst, en begonnen te gaan zeggen, de straat op en neer gingen ze, deze kamelen: “Waar is Hij? Waar is Hij? Waar is Hij, Die geboren is als Koning der Joden? Wij zagen Zijn ster in het oosten. Hij is hier ergens. Waar is Hij? Waar is Hij? Waar is Hij?” Hè! Wat een smaad!

233 Zij gingen naar de overpriester. Hij zei, heeft misschien gezegd: “Wat is er aan de hand met u kerels? Wel, u stelletje fanatiekelingen!” Ziet u? Wat een smaad—op hun wetenschappelijke prestatie! Door de kracht van God; zij hadden Zijn ster gezien. En zij waren wijzen: slim. Ze zaten in het vakgebied van religieuze wetenschap. En zij wisten dat toen die sterren daar kwamen, dat de Messias ergens was. En hier, de plaats die het had moeten weten, wist er niets over.

234 Ik kan me voorstellen, de kinderen die op straat stonden, dat ze zeiden: “Ha! Kijk daar eens. Ha! Dat zijn een stel fanatiekelingen. Luister naar ze—ze zeggen: ‘Waar is Hij, de geboren Koning der Joden?’ Ze weten niet dat Herodes hier koning is. Ze weten niet dat bisschop Zo . . .” O, tjonge!

235 “Waar is Hij Die geboren is als Koning der Joden? We zagen Zijn ster in het oosten.”

236 Zij zeiden: “Kom eens hier, jullie wijzen allemaal, hier eens.” Mm-hm. “Kom hier. Zien jullie allemaal ergens een ster?”

“O, ik heb nooit zoiets gezien.”

237 “Jullie astronomen allemaal, kom hier. Hebben jullie allen ergens een ster gezien?”

“Nee. Nee.”

“Hebben jullie iets gezien als een of ander soort mysterieus teken?”

“Nee. Zoiets dergelijks zien we niet. Nee.”

238 Nu ook niet. Hetzelfde. Zij zien niets. Zij kunnen het niet zien.

“Eh, laten we de—de predikers erbij roepen. En jullie dan allemaal?”

“Nee. Wij hebben helemaal geen ster gezien.”

239 “Wel, en jullie dan die de tijd bijhouden, hier op de muur? Jullie kijken naar de sterren. Jullie kennen elke . . . Jullie weten waar elke samenstand in de hemelen is. Jullie kennen elke ster. Hebben jullie iets gezien?”

“Nee. Wij hebben niets gezien.” Maar hij was er!

240 Glorie aan God! O, tjonge! Kunt u het niet zien? Het is er nu, en ze kunnen het niet zien. Het gebeurt er vlak om hen heen en ze kunnen het niet zien.

241 “Nee. Wij zagen niets. O, ik ben daarheen gegaan. Ik zag niets.” Zeker niet. Gewoon te blind. Het is niet voor u om het te zien. Ziet u? Als u zo blind bent, wel, natuurlijk zult u het niet zien.

242 Het is alleen voor degenen aan wie God het zal openbaren. Dat is degene die het ziet. Altijd al op die wijze geweest. Zeker.

243 Het was Noach die de regen boven in de lucht kon zien, weet u, maar de rest van hen kon het niet. Ziet u? Zij zagen de regen daarboven niet; maar Noach zag het.

244 Het was Abraham die Sara de baby zag vasthouden. Dat is juist. Niet de spotters die zeiden: “Vader van volken, hoeveel kinderen hebt u nu?”

245 Hoe we door de Bijbel heen zouden kunnen komen, de wijzen en profeten, helemaal erdoorheen! “Geloof is het bewijs van dingen die niet gezien worden.” Ze weten dat het Woord het

sprak en daar is het. *Hier* is het bewijs ervan. Ze zien het. Nu; let op. O, tjonge!

“Onze wijzen zien die ster niet. Het is er niet.”

²⁴⁶ Waarom? Eigenlijk, toen ze keken, en ze bij zo'n groep binnengingen, ging de ster uit.

²⁴⁷ Hetzelfde vandaag. Dat is wat menig licht uitdoet, dat is juist, is verbonden raken met zo'n groep als die—die het niet eens geloven, in de eerste plaats. En hoe gaan we een—een unie van kerken krijgen? “Hoe gaan we samen wandelen tenzij we het met elkaar eens zijn?” Hoe is de gemeenschap van de . . . van deze hier wereldwijde . . . al de—de kerken, de verenigde kerken van de wereld? Hoe gaan we ons samen verenigen als we miljoenen kilometers uit elkaar liggen? Ziet u? Hoe gaan we het doen? De Evangelischen bij ons, en *dit* en *dat* en *dat* en allemaal tezamen, en toch samen verenigd, met zo'n hoop corruptie.

²⁴⁸ God krijgt een vrouw die onvervuild, heilig, rein is, die bij Zijn Woord blijft. Goed.

²⁴⁹ Jezus' smaad voor het Woord. (En dan stoppen we, even over een ogenblik.) Jezus werd gesmaad omwille van het Woord. Kijk hier. Hoe kon Hij de smaad doorstaan, terwijl Hij de goddelijke, vleesgeworden God was? Hij was God Zelf, vlees gemaakt.

²⁵⁰ Nu, u weet dat de Bijbel dat zei: “Wij hebben Hem betast. Engelen zagen Hem.” Denk daar eens over na. Ik geloof dat Timotheüs het zo ongeveer uitdrukt. Ziet u? Dat: “Ontegensprekelijk, groot is de geheimenis der godzaligheid; want God werd geopenbaard in het vlees, gezien door engelen.”

²⁵¹ Engelen waren bij Zijn geboorte. Hoe de engelen neer moeten hebben gekeken en zich verheugd moeten hebben, toen ze naar beneden keken naar de kribbe en God vleesgeworden zagen. Amen. Het is geen wonder dat ze begonnen te roepen: “Vandaag, in de stad van David, is Christus de Redder geboren.” Engelen verheugden zich en ze sloegen hun grote vleugels samen en over de heuvels van Judea zongen ze: “Ere zij God in de hoogte, vrede op aarde en welbehagen voor de mensen.” Zij zagen Gods Woord, waar ze over waakten, om het gemanifesteerd te zien. En daar was het.

²⁵² Nu, Satan geloofde dat niet, weet u. Hij zei: “Als Gij het zijt.” De engel zei: “Hij is het.” Dat is het verschil.

“Als Gij het zijt, doe *zus en zo*. Laat ons U het zien doen.”

Maar de engel zei: “Hij is er.”

²⁵³ De wijzen met hun religieuze wetenschap zeiden: “Hij is er.” Amen.

²⁵⁴ Dat is de reden dat archeologen enzovoort vandaag deze dingen opgraven die enkele jaren geleden geprofeteerd werden,

dat het zou geschieden. En hier zijn ze en graven het op. Ze hebben nooit eens . . .

²⁵⁵ Er is geen geschiedenis die ooit zei dat Pontius Pilatus ooit op aarde was. Wist u dat? Sommigen van u schoolkinderen, vertel het mij waar dat het in de geschiedenis staat dat er ooit een Pontius Pilatus was. En ongelovigen bespotten het en maken er gekheid over—zeiden: “Er was nooit een—een Romeinse keizer genaamd, een—een stadhouder genaamd Pontius Pilatus.” Maar ongeveer zes weken geleden groeven ze de hoeksteen op: Pontius Pilatus, stadhouder. O, tjonge! Zulks onzin!

²⁵⁶ Ze zeiden: “Er was nooit een Ramses in de geschiedenis, Ramses over Egypte.” Maar ze groeven een steen op, archeologie: Ramses II. Merk op.

²⁵⁷ En ze zeiden dat die muren nooit neer zijn gestort. Archeologen waren aan het rondgraven, en al gauw, weet u—ze groeven heel diep in, waar de muren instortten, in Jericho, weet u, toen de bazuin klonk. Ze zeiden: “Dat was gewoon een mythe, een lied dat iemand destijds zei, zong.” Ja. De spotter zegt dat. “Dat was gewoon een mythe. Er is nooit zoiets geweest als de muren die vielen en Jozua die op een bazuin blies en naar de muren rende en dat ze omvielen. Er is nooit zoiets geweest.” En een of andere grote Christelijke archeoloog bleef gewoon graven omdat hij wist dat het zo moest zijn. Hij groef zo’n dertig voet diep, onder waar de rest van hen waren. Daar waren de muren, precies in een hoop boven op elkaar, net zoals het Woord zei.

²⁵⁸ Zij zeiden: “Er is nooit zoiets geweest als David die op zijn instrument, een harp met snaren, speelde, want muziek met snaren was pas in de vijftiende eeuw bekend.” Zeiden: “Zoiets bestond nooit.” Christelijke archeologen groeven er in Egypte op; vierduizend jaar geleden hadden ze snaarinstrumenten. Amen. O, tjonge!

²⁵⁹ Zij zeiden, over de Hebreëen-kinderen die die stenen en dat soort dingen van stro maakten: “Zoiets was er niet.” Archeologen gingen daar graven. Wat vonden ze? Dat is de wetenschap. Wat vonden ze? De muren van de stad die Hebreërs bouwden: de eerste laag stenen bevatte lang stro; de tweede was in hele klein stukken gehakt, van stoppel; en de derde bevatte helemaal geen stro. O, tjonge!

Naties breken, Israël ontwaakt,
De tekenen die de profeten voorzegden;

²⁶⁰ Ja meneer. Het is allemaal dichterbij naar ons toe gekomen, broeder, zuster. Hoe komt het? In de laatste paar jaar—nooit heeft de filmwereld ooit gedaan wat ze gedaan heeft. Op het scherm kwam het verhaal van *De Tien Geboden*, door Cecil DeMille. Op het scherm kwam het leven van Jezus Christus via *Ben Hur*. Op het scherm kwam *De Grote Visser*, de bekering van Petrus. En al deze religieuze stukken, die de filmindustrie heeft geweigerd

en bevuild en weggeworpen. Maar God heeft in Zijn grote kracht het toch laten losbarsten.

²⁶¹ Op dit ogenblik, die dingen die een paar jaar geleden gezegd werden, een arme, kleine nederige dienstknecht, ikzelf, van God— ik zei: “Er is een licht dat er stond en tot mij sprak en mij de dingen vertelde die ik moest doen.” Mensen lachten en zeiden: “Hij heeft het een beetje in zijn bol.” Daar is er een foto van. De wetenschap nam het. Het is daar. Het is de waarheid.

Ik zei: “De vrouw is ten dode geschaduwd.”

²⁶² Zij zeiden: “Een schaduw, nu, dat is onzin. Hij verzint dat gewoon in zijn hoofd.”

²⁶³ Daar is de foto ervan. God zal de rotsen het laten uitschreeuwen. Hij is in staat om te doen wat Hij wil.

²⁶⁴ Jezus, de smaad voor het Woord. De goddelijke Zoon van God, Die daar stond, Immanuël—wat een smaad; liet de ongelovige zondaar Hem binden, in Zijn gezicht spugen en handenvol baard uittrekken en Hem aandurven er iets aan te doen. De smaad voor het Woord! Mm-hm. Wat? Om het Woord van de Vader te vervullen. O! Maar bedenkt: Hij moest de smaad van de dood doorstaan. God, Die niet kan sterven, en de Enige Die kon sterven, om een zondaar te redden. Niemand anders, geen tweede persoon of derde persoon, kon het doen. God Zelf is de Enige Die het kan doen. En hier was Hij.

²⁶⁵ Hij zei: “Er is niemand opgevaren dan Hij Die neergedaald is, namelijk de Zoon des mensen Die nu in de hemel is.” Amen.

²⁶⁶ Ze zeiden: “Onze vaders hebben manna in de woestijn gegeten.”

“En ze zijn do- . . .” Hij zei:

“En U zegt dat U het Brood des Levens bent?”

²⁶⁷ Hij zei: “Voor Abraham was, BEN IK. Ik ben het Brood des Levens. Ik ben de IK BEN.”

²⁶⁸ Ze zeiden: “U bent nog geen vijftig jaar oud en zegt dat U Abraham zag?”

²⁶⁹ Hij zei: “Voor Abraham was, BEN IK.” En liet toen zondaars Hem binden, de denominatiekerk, Hem binden.

²⁷⁰ Herinnert u zich hoe in de laatste dag, deze rijke Laodicea-gemeente, zij hebben Hem er zelfs uitgezet, uit de gemeente. Ziet u waar het nu staat? Kunt u zien waarom ik het uitroep tegen dat systeem?

²⁷¹ Waarom liet Jezus zondaars Hem binden? Het was om het Woord te vervullen, een smaad te brengen aan God Die stervende was. God moest sterven. Hij moest vlees zijn om te kunnen sterven. En Jezus wist dat. Hij heeft ze erover verteld. Hij zei: “Breek deze tempel af en Ik zal hem weer oprichten.” Niet iemand anders die hem zal oprichten. “Ik zal hem oprichten. In

drie dagen zal Ik het weer helemaal terugbrengen. Breekt u hem af, zal Ik hem oprichten. Zoals Jona drie dagen en nachten in de buik van de walvis was, zo moet de Zoon des mensen in het hart van de aarde zijn.” En ze begrepen het niet eens. Ziet u? Een smaad voor het Woord; Hij—dat was Hij.

²⁷² Nu: bespot, tot de dood, om weer op te staan tot eeuwig leven. Hij moest eerst ter dood gebracht worden zodat Hij kon opstaan tot eeuwig leven en elk ander menselijk wezen (dat in Zijn vorm was) tot eeuwig leven brengen die het aan zou nemen. Ziet u? Hij werd mens, werd een Bloedverwant-Verlosser, en moest de smaad doorstaan van al het spotten, en al het uitlachen, net zoals Zijn mededienstknechten vóór Hem. Zoals Mozes, zoals Noach, zoals al de anderen die die spotternij moesten doorstaan, zo moest Hij de spotternij doorstaan. Waarom? Hij had het Woord, en Hij was het Woord. Dat is de reden dat ze Hem meer dan ooit hebben bespot. Hij was goddelijk, en het Woord Zelf. Halleluja! Dat is wat Hem maakte.

²⁷³ Jezus zei: “Gij huichelaars.” Zei: “U bouwt de graven van de profeten en u bent degenen die ze erin heeft gelegd. Zij kwamen met het Woord van God en u geloofde ze niet. U bent schuldig aan elk van hen.”

²⁷⁴ In Phoenix, zo God wil—ik stuitte op een woord gisteren: ik ga deze generatie aanklagen voor het doden van Jezus Christus, Hem opnieuw te kruisigen; ik ga een aanklacht brengen, voor die predikersvereniging, zo God wil. Zij zijn schuldig aan het bloed van Jezus Christus wegens Hem opnieuw te kruisigen. Ja meneer. Ze allemaal aanklagen!

²⁷⁵ Petrus klaagde ze aan op de dag van Pinksteren. Hij zei: “U hebt met boze handen de Vorst des Levens gekruisigd, Die God deed opstaan. Waarvan wij getuigen zijn.” Hij bracht een aanklacht.

²⁷⁶ Ik ga het Woord van God nemen en elke denominatie aanklagen die er is en ieder mens op het oppervlak van de aarde die schuldig is aan het bloed van Jezus Christus. God help me om Zijn advocaat te zijn op die dag. Amen. Ja.

²⁷⁷ O, spotters lachten Hem uit. Zij smaden Hem. Hij bleef er precies bij. Amen. O! Let op wat Hij deed! Hij was de Zoon van God, leed de dood om de zonde ter dood te brengen. Hij moest dat doen. De . . . Dat is de enige manier waarop het ter dood kon worden gebracht. En Hij deed dit en onderging het, omdat al de anderen dat deden.

²⁷⁸ Omdat zij vroeger allemaal het miniatuur-Woord van God hadden, want Jezus zei dat. “Het—het Woord van de Here kwam tot de profeten. En wie van hen,” zei Hij, “hebben uw vaders, uw georganiseerde godsdienst, niet gestenigd en omgebracht? Wie van hen ontving de profeten? Dan bouwt u hun graf nadat ze weg zijn.” Zei: “U bent de schuldigen die ze erin hebben gestopt.”

279 Toen gaf Hij hun de gelijkenis, over de wijngaard die verpacht werd en de knechten die kwamen. Zij mishandelden hen en zeiden uiteindelijk: “Nu, we zullen de zoon ombrengen, want hij is de erfgenaam.” Ziet u? O, ze werden boos toen ze dat zagen. Ziet u?

280 Maar Hij moest de smaad ondergaan. En hier liet Hij Zich binden, naar de dood geleid, om ter dood gebracht te worden, om eeuwig leven terug te brengen. Glorie aan God! O, hoe heb ik Hem lief! Om eeuwig leven terug te brengen en elke zoon van God op te wekken van door de eeuwen heen die met dat Woord stond en de smaad op zich nam. Dat is juist.

281 Als Hij niet gekomen was, kon Noach niet opstaan. Als Hij niet gekomen was, kon Elia niet terugkomen. Als Hij niet was gekomen, zou Noach nooit opstaan; als Hij niet . . . als Hij niet was gekomen. Want Hij was dat voorbestemde Lam, dat kwam om de smaad op Zich te nemen en de dood te sterven omwille van elk Woord van God dat gesproken werd en deze rechtvaardige mannen voor hebben gestaan. Hij moest het zijn. Niemand anders kon het doen. God Zelf; en Hij kwam en nam de plaats in zodat Hij verlossen kon en eeuwig leven geven kon aan iedere zoon van God die voor hetzelfde Woord heeft gestaan, en de smaad zou lijden. Iedere zoon van God door de eeuwen heen die de smaad zou verduren; er was niemand die hem kon verlossen, maar door geloof zag hij die Verlosser komen.

282 Job zag Hem. Job stond daar vroeger en ze zeiden: “O, je bent een geheime zondaar. God behandelt je gewoon slecht omdat je een geheime zondaar bent.”

283 Hij zei: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft. In de laatste dagen zal Hij op de aarde staan. Al vernietigen de huidwormen dit lichaam, toch zal ik uit mijn vlees God aanschouwen.”

284 Zijn vrouw zei: “Waarom vervloek je Hem niet en sterf je dan niet?” Zei: “Je ziet eruit als een ellendig schepsel.”

285 Hij zei: “Gij spreekt als een dwaze vrouw.” Amen. Daar was Hij. “Ik weet dat Hij leeft en Hij op de laatste dag zal staan.”

286 Als Jezus niet was gekomen, had Job niet verlost kunnen worden, want Hij was het Lam geslacht vanaf de grondlegging der wereld. Hij kende Zijn plaats. Hij kende Zijn positie.

287 Dat is de reden dat Maria die positie die dag herkende toen ze daar vandaan kwam. Hij zei . . . “Als ik . . . U hier was geweest, was mijn broer niet gestorven.”

Hij zei: “Uw broer zal weer opstaan.”

Zei: “Ja, Here, in de opstanding. Hij was een goede jongen.”

Jezus zei: “Maar IK BEN die opstanding. Gelooft gij dit?”

288 Zij zei: “Ja, Here, ik geloof dat U de Zoon van God bent Die in de wereld zou komen.”

Hij zei: “Waar heb je hem begraven?” O! Daar hebt u het. Mm-hm.

²⁸⁹ Zij herkende het. Die kleine vrouw zei dat niet zomaar. Er werden zeven duivels uit haar geworpen. Zij kende de kracht van God, die trots en stijfheid en alles van haar kon wegnemen, die die kleine, zelfzuchtige middelbare school-geest uit haar kon wegnemen en haar kon maken tot een nieuw schepsel. Hij wierp zeven duivels uit. Die vrouwen wisten wie Hij was, die Hem aan hadden genomen.

²⁹⁰ Zij wisten wat Hij voor hen kon doen. En dat weten ze vandaag ook. Neem het gewoon aan. Dat is het volgende.

²⁹¹ Daar, Hij is . . . Zij zei dat, en Hij . . . U weet wat er gebeurde. O!

²⁹² Allen die zouden lijden omwille van hetzelfde Woord: Hij stierf voor die zaak. Hij was de Enige Die kon sterven om het te doen, want Hij was het Woord. Hij was het Woord—het Woord gemanifesteerd geworden. Al de anderen hadden een klein deel gehad, maar hier was de volheid van God, in Hem. Dezelfde is Hij vandaag. Hebreeën 13:8: “Jezus Christus Dezelfde gisteren, vandaag en voor immer.” Luister.

²⁹³ Ik ga sluiten, heus. Ik ga het doen, ik moet wel. Ik ben allang over tijd.

²⁹⁴ Hij heeft nooit één Woord geschreven. Is dat zo? [Samenkomst zegt: “Nee.”—Red.] Heeft nooit een Woord geschreven. Waarom? Hij was het Woord. Hij was wat? De Woorden die geschreven waren, Hij was de manifestatie van dat Woord. Glorie! Oef! Nu voel ik me goed. Hij was het Woord. Hij hoefde niets te schrijven. Hij was het Woord, dit geschreven Woord, gemanifesteerd geworden. Glorie aan God! Hij is Dezelfde vandaag, gisteren, vandaag en voor immer. Hij is het Woord—het gemanifesteerd geworden Woord.

U zegt: “Is dat juist, broeder Branham?”

²⁹⁵ Kijk hoe Jehova daar stond en een strook over die golven zo blies daarginds en een weg voor Israël maakte om doorheen te lopen.

²⁹⁶ Kijk naar Jehova in het vlees zeggen: “Kalmte, wees stil.” Toen de golven tegen de oevers sloegen in de storm en de duivel tegen alles ramde, op die manier, zei Hij: “Kalmte, wees stil.” En het gehoorzaamde Hem; de wind en alles. Hij was Jehova. Amen.

²⁹⁷ Die Jehova Die ginder kon staan en een paar dauwdruppels kon sprenkelen, het op de aarde kon laten vallen en dat er brood werd gemaakt om een volk te voeden.

²⁹⁸ Hij stond en nam vijf vissen, of vijf broodjes en twee vissen, en voedde er vijfduizend.

299 Hij was het Woord. Amen. Amen. Hij is het Woord, en Hij zal altijd het Woord zijn. Ej wat mij en mijn huis betreft: wij zullen het Woord dienen.

O, ik wil Hem zien, wil Zijn gezicht
aanschouwen,
Daar voor altijd zingen van Zijn reddende
genade;
Laat mij op de straten van Glorie mijn stem
verheffen;
Wanneer alle zorgen voorbij zijn, eindelijk
thuis, mij altijd te verheugen.

300 O, tjonge! Ja. De smaad van het Woord te dragen. Er is een smaad die met het Woord gepaard gaat. Blijf precies bij het Woord en draag de smaad.

Laten we bidden.

301 Jezus, zoals onlangs die nacht, Here, ik het uitriep: "O Jezus, wat wilt U dat ik doe? Wat kan ik doen, Here? Terwijl ik deze dingen zie, en wetend in welk uur we leven—wat kan ik doen, Here? Wat kan ik doen?"

302 Ik bid voor mijn kleine gemeente hier, Here. Ik denk aan de kleine vogels in het visioen, de dingen die geweest zijn; en de andere vogels, die grote dingen waren. Maar er waren drie stellen van hen, Here. Maar toen die engelen binnentraden, waren er geen vogels meer over. De kleine boodschappers zijn geweldig geweest, Here, maar ik geloof dat er iets is dat net op het punt staat te gebeuren. Laat het geschieden, Here. Vorm ons en maak ons naar Uw wijze. Wij zijn—wij zijn de klei. U bent de Pottenbakker.

303 Op deze kerstavond, Here, zijn wij dankbaar voor de gave van God, voor God Die het ons geeft. Hoewel dit, zoals wij in onze harten geloven, een heidens bijgeloof soort dag is, die ze hebben geprobeerd om te vormen en het te maken als een—een mis, Kerst-mis. maar wij komen niet op die wijze van de Kerstman en kerstbomen en—en versieringen. Maar wij komen in de Naam van de Here Jezus, om de God des hemels te aanbidden die vlees werd gemaakt zoals wij en onder ons woonde om ons te verlossen; en de smaad van de Naam heeft geleden, de smaad van het kruis heeft geleden, om een wereldse instelling Emmanuel ter dood te laten brengen, zodat Hij ons tot eeuwig leven kon brengen.

304 Wie zijn wij, Here? Wie zijn wij dat wij enige smaad zouden schuwen? God, maak ons dappere soldaten. Ik vertrouw deze woorden aan U toe, Vader. Ze mogen misschien afgebroken zijn geweest, aangezien hoe moe en afgemat ik ben. Maar Vader, beloon deze mensen voor het zitten en luisteren. En moge de kracht die onze Here heeft opgewekt, en Hem hier als een Redder aan ons heeft voorgesteld in deze laatste dagen, moge het elke

geest hierbinnen verkwikken, Here, tot de nabijheid van de Komst van de Here Jezus. Moge het zo zijn, Vader.

³⁰⁵ Genees de zieken en aangevochtenen die onder ons zijn. Verbind de gebrokenen van hart. Here, wij zijn. . . Wij hebben zoveel doorgemaakt, mijn hart heeft zoveel littekens erop gekregen, Here, van zware gevechten. Ik ben een oude veteraan. Help mij, Here. Ik heb Uw hulp nodig. Misschien is al deze training voor een doel geweest. Ik vertrouw erop dat het zo is geweest, Here. Help mij, o God. En help deze gemeente. En zegen ons samen.

³⁰⁶ Zegen de kleine kinderen. Ik denk aan de velen vandaag, kleine, arme kleine makkers die daarbuiten niets zullen ontvangen. En ik—ik bid dat U bij hen zult zijn en hen zult helpen. Geef hen eeuwig leven, Here. Dat is de grote. . . dat is het kerstgeschenk dat we willen, is het leven van Jezus Christus om in mijn hart te heersen en regeren. Dat is wat ik wil, Here.

³⁰⁷ Zegen ons nu samen. Wij dragen deze Woorden aan U op. Laat ze vallen waar ze ook maar zullen vallen, Here. Waar er maar een hart open is, mogen ze een geweldige tijd van redding voortbrengen, in Jezus' Naam. Amen.

³⁰⁸ Wie ook. . . Hoevelen hebben Hem lief? Waarom hebben we eigenlijk zo'n haast? O, ik heb Hem lief! Ik heb Hem lief. "Here, wat wilt Gij dat ik doe?"

³⁰⁹ Vergeet de dienst vanavond niet. Weet u nu wat Kerstmis betekent? O, *dit* is mijn kerstgeschenk. *Dit* is dat Woord. Here, als ik mezelf maar kan laten. . . als ik mezelf maar uit de weg kan krijgen zodat Uw Woord Zichzelf hierdoorheen tot uitdrukking kan brengen, dat—dat is het grootste wat ik weet.

³¹⁰ Ik geloof nu dat ze wat dingen hebben die ze aan de kinderen willen geven. Nu geef ik de dienst terug aan broeder Neville. God zegene u.

Broeder Neville.

62-1223 De Smaad Omwille Van Het Woord
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana Verenigde Staten

DUTCH

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org